

PAROŠEK

PARADOKSALNO- SEKULARNO GLASILO SFERE

No. 132

SFeraKon 2017

Štovani štioče...

Dosta je vremena prošlo od zadnjeg normalnog broja, zar ne?

Ali mi se ne damo!

Nažalost, zbog raznoraznih obaveza i upitnih životnih navika (prehrana, krov nad glavom i slične ovisnosti) pomalo smo zapeli s objavama *Parseka* i onaj vic da parsek *izlazi kad izade* je istisnuo onu naviku kvartalnog izlaženja. Imamo najbolju namjeru popraviti omjere, ali da ne zacopramo stvar, neću sad previše obećavati.

Put do pakla smo si popločali samo najboljim namjerama; nastavak rada s mladim autorima koji nam se javljaju, objavljivanje stranih nepoznatih i manje poznatih autore, nalaženje zanimljivih tekstova...

Naravno, nastavit ćemo objavljivati i tematske brojeve na engleskom jeziku za inozemne konvencije (kako se ono kaže, s neskrivenim ambicijama za probor na strana tržišta). Ti su nam barem išli bez problema!

A ovaj broj? Da ne pretjeramo s nečim debljine telefonskog imenika (za vas koji niste čuli za tako nešto, zamislite knjižurinu prema kojoj su romani Neala Stephenson-a tanke bilježnice... Niste čuli za Neala...? OK, radit ćemo na tome!) Dakle, da ne pretjeramo, prošarali smo po pričama, putopisu, osvrtom na Mary Shelley, i na kraju nečim malo rjeđim - poezijom.

Toliko o ovom broju, a u sljedećem vas čekaju...

Strast! Poezija! Filk! Bećarci!

Ugodno čitanje

U Zagrebu 12. svibnja 2017.

Mirko Karas

U OVOM BROJU:

Danijel Bogdanović

Virtualno omađijana pendžerom 2

Vedrana Čolić

Kaos 13

Anna Yeats

Napukline u zrcalu 15

Josip Radović Joha

Pjesme iz blizine 18

Milena Benini

Prabaka znanstvene fantastike 23

Mirko Karas

Giger bar 26

Danijel Bogdanović

Invazija jelokradica 29

PARSEK je paradoksalno sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas **Dizajn:** Zrinka Denić
Svi prilozi vlasništvo i copyrighy autora.

Naslovница: Antonija Kranjčina

Parsek na webu: parsek.sfera.hr
Kontakt: parsek@sfera.hr

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

Parsek je sufinanciran sredstvima grada Zagreba.

Nakon odmora od makljaže sa Štrojarom u prošlom broju (što ti misliš, zašto nije bilo Parseka? Pustili smo babe da se odmaraju!), eto nam opet smežurane četvorke. Danihel u međuvremenu nije zgubidao. Dok je čekao ovaj broj, napisao je još dva nastavka baba u sljedećoj epizodi i izvedenicu pride, u kojoj su se babe našle na Plutonu! Plutonsku sagu čitajte u Eridanu 18, a izvorna Zemaljska se nastavlja ovdje epizodom...

BABE NA KLUPICI

epizoda 5

Virtualno omadžijana pendžerom

Danihel Bogdanović

Zazimilo bome, na klupici pred kućom četiri babe u crn – ne, čekaj malo... jen, dva... tri babe! Samo tri babe! – u crnini sjede. I te se tri babe osvrču, okreću, guzaju na mjestu ko mrtvaci kojima nije jasno oklen im to propuh u grobnici. Vrpolji se Filka, naučena lica usprkos hladnoći, obrće se Draženka i štapom po tlu ledenu ruje. A Jula ko rumunjski pjevač zabavne glazbe⁽¹⁾ u spotu – samo mrdne glavom ljevo-desno.

„De je Anka?“ pita Filka kad više izdržat nije mogla.

Često ona izdržat ne može. Jednom joj je to spasilo i život. Prije koju godinu bio je sprovod pokojne Cmilje čiji je muž bio doktor i bogat čovjek. Veli poslovica: ne zamjeraj se doktoru ni bogatu čoviku – prvi ti more u inekciju cijankalija stavit, a drugi to more platiti; pa se svo selo u stampedu na sprovod sjatilo. Sve u crnini i koroti i uzdasima – osim nekolicine djevojaka koje su se derdanim ukitile i noseve bejbi puderom naprašile, pa

sve škicaju prema ucviljenu čovjeku ne bi li ih primijetio i zaljubio se čim grumen zemlje na ljes ispusti. I Filka je namjeravala ići, stvarno je namjeravala – pa mislim, čak i da nije Cmiljin, sprovod je, sunce mu kalajsano, samo neuravnotežen čovjek na sprovode ne voli otici – ali, načula je da će karmine u doktora bit posebno raskošne, pa je na putu do groblja samo malo skrenula kako bi izvršila zdravoseljačku inspekciju doktorovih stolnih dobara. I tako, jedno dobro, pa drugo dobro, pa treće još bolje, i zaboravila Filka potpuno na sprovod, a najela se toliko da je morala glavu uvis podić, da joj ne ispanu dva zadnja komada pečenke iz grla. I sreća njena da je propustila sprovod, jer taman kad je pop završio sa molitvom, kad eto ti terorista bombaša samoubojice. Zaleleće on i detonira se i ode pola groblja u zrak. Kad je Filka čula šta se dogodilo, zarekla se da će se otad prema hrani – koja joj je spasila život – odnositi s posebnim poštovanjem i pažnjom i guštom i tekom i zahvalnošću i apetitom. I otada se čvrsto drži toga, iako je,

1) Adi de la Valcea se zove. Čekaj do refrena.

ruku na srce, hrana uglavnom indiferentna prema Filkinu zavjetu. Jer kako god okreneš, život joj uvijek završi u govnima.

Crkveno zvono upravo otkucava šest ujutro, a Filka će uz nemireno: „Jel vidite kolko je već sati? Pa cili dan je nema!“

„Da nije napokon ošla“, Draženka će, pomalo šeretski, „Bogu na račun?“

„Ma, ošo tebi Bogu na račun signal na televizoru usrid Buntovnika bez brkova⁽²⁾ dok kiseliš kurje oči u lavoru prid ispovid za Uskrs, dabogda!“ otrese se Filka na tristri godine stariju drugu, al prekasno se dosjeti da se nije pametno na tristri godine stariju drugu otresat, jer ta druga u ruci drži tvrd drven štap kojega ne okljeva prezentirati tuđim zubima. Dok Filka bolno trlja utrnnulu čeljust, Draženka se zagledala u neku kokoš koja ljeno tapka selom, pa zastane, važno štrcne monokromatsko govance i još važnije nastavlja dalje.

„Ja mislim da je Anka još uvik uzdrmata zbog Štrojara⁽³⁾“, zaključi tada Draženka, „paj ostala kotkuće. Vidle ste da je šutljiva i sam glede pridase.“

„Al, toj bilo prije četir dana“, žilava je Filka (za razliku od jednog zuba joj koji je, posredstvom Draženke, eno ga, frcio iz usta). „A bila je Anka ovdi i jučer i prikučer i zanekkučer. Sam je danas nema! Ja ti velim, Draženka, da nešt nije u redu. Osicam... Tud mi u glavi tuče“, klepće se Filka po mokru čelu, a znojvodica veselo pršće, „konda mi neko govori daj Anka u opasmosti. A tud u grudma...“ busa se sad Filka u dojke salom potpomognute, „tud me vuče prema kući njezinoj.“

„Jab rekla daj ti to u glavi od propuva jel ne prestaješ divanit, a u grudma od imfrapta jel ne prestaješ jist masno.“

A Filka bijesno na noge skače... Dobro, nije baš da skače, više se stenujući podiže i odguruje rukama i obrazom o zid kuće⁽⁴⁾. „Dobro! Ak tebe... uf... nije briga za Anku, mene je. Dok mi tu razglabamo, njoj Štrojar možd uprav riže jaja!“

„Je, eno baš glede očel joj prvo livo il desno cvaknit. Da mi je samo vidit te škole kojes ti završla.“

„Ja ode!“ rezolutno će Filka. „Julu, oš ti smenom kad ova izdajica roda hrvackoga neće?“

Al nije se još taj rodio koji će staru Julu nagovorit na nešto šta ona neće. Njoj i mačke na edukaciju dolaze. Pa ona samo obješenjački veli: „F...“

„U-hu!“ snebiva se Draženka. „Flaše, krastavci, kokuruzi, plastelin... božemprosti, rudo od fijakera, kardan od Fiće, ljubence, banane ogulite i neogulite, dildovi, pa čak i Andin avganistamski hrt... Ajme, Filka, pa jes ti to stvarno sve use trpala? Ti opće nemaš granica kad je u pitanju jelo, jel?“

Filka se zacrvenila ko plahta nakon prve bračne noći, pa će Juli: „To ništ nije dokazato! A Andin hrt je živ i zdrav, eno ga uštali! Je da više nema njednu nogu, al to su bili termiti!“

„Je“, veli Draženka. „Termiti zvani Filomena...“

„F...!“

2) To ti je ona popularna turska sapunca, popularnija možd i od samog Joleta!

3) Neznaš ko je Štrojar?! Pa šta ti radiš u životu, kojeg đavlja? Visiš na fečbuku po cile dane, a? Usrećivaš pûk svojim statusima da si išo/koala srat i da si se baš lipo našeto/ntala po prirodi i stavljаш slike de ti mačka liže đuveč iz tanjura iz kojeg ti jede mali nećak i svi se smiju jel je baš super kad mačka liže đuveč iz tanjura, a prije toga te lizala svoju pizdu i pojila četir kile vlastitih dlaka? Jel to radiš, a? E, moj/oja Andrija... Odma uruke Parseks broj 128 i pročitat šta je bilo sa Štrojaram! Odma! Iš!

4) Das pročito/atala ondab znao/ojla da to nije zbog Filkine deblijine, nego joj je nogu zamotana u zavoje kao posljedica susreta sotim Štrojaram! A ne đuveč!

Gromotiha Julina zapovijed svaku konverzaciju i alterkaciju odma prekida. Stara baba prijeteći podiže do pola ispletenu šubaru u uvis, a Draženka isti tren pokunjeno ustaje, pa dobacujuć Filki ubojite poglede, poslušno kreće za njom. Jer kad Jula urlikne, to satovi staju!⁽⁵⁾ Dok se njih dvije lagano gegaju svojim putem, Jula ih promatra i lagano – onako rumunjski – odmahuje glavom.

„Tc-tc-tc...“

* * *

Zakucale babe Anki na vratima, al Anka vrata ne otvara.

„Možd je namisi“, uzdiše Draženka. A baš je ljepo bila zasjela na klupici, taman namjestila emeroide da ne bole previše. I onda ova balavica mora zasrat cjelu stvar!

„Ak je namisi“, govori Filka i odškrine vrata, „onda je zaboravla zaključat. A Anka nikad ne zaboravlja dvi stvari: zaključat vrata i jel zaključala vrata.“

Draženka, sada privučene pažnje, nagine se kroz dovratak i zaviruje unutra. „A da nije stvarno umrla? Imade ona godina...“

Filka se hvata za maramu i polako unilazi. Ne tako davno, u ovoj istoj kući je imala najgori susret u životu i sad ju malo prpa. Čim je stupila unutra – a unutra sve zamraćeno, roletne opće nisu podignute i smrđi na ustajalost – stalo joj srce tuć. Stoput je već bila kod Anke i nikad ju nije ovaki neki mračan osjećaj uvatio. Koda je unutrašnjost puna nekih duhova i sablasti i aveti i sve se pokušavaju progurati pored nje i pobjeć van. A ne mogu, pa su bijesne i vrzmaraju se i onako tiho zuje.

„Anka...“ tiho će Filka očiju velikh ko dno od lonca. „Anka, jes tu?“

Draženka se ušuljala za njom, pa se sve

5) Ponegdje na svijetu, statistički gledano.

mršti i ogleđe. Tri-četri tuceta raspela povješanih po svim zidovima i pometanih na svaku slobodnu površinu u kući, sada izgledaju nekako prijeteće u ovom mraku. Ona znaju tajnu Ankine odsutnosti, al štete i koda te gledaju i prate svaki tvoj pokret ispod trnovitih svojih kruna.

„Jel imadeš bateriju sa sebom?“ pita Filka tiho.

„Je, kak da ne! Ev, samo da pomaknem karburator i elektroencefalograf u džepu, pać ju odma izvadit! Ko nosi bateriju usrid bila dana?!“

„Pa kak ćemo onda vidit šta imade ukući?“

Draženka zagledana u Filku podiže nepostojeću obrvu i nonšalantno utrne prekidač pored vrata, a svjetlo odmah zablijesne i potjera sve onostrane entitete. Filku još jednom crvenilo obljeva, pa negovoreći ni slova, ode ona istraživat po kući. Gleda Draženka za njom i sve glavom odmahuje.

„Tc-tc-tc...“

Ta današnja mladež, misli si. Misli da ak nosi pelenu da se more ludirati! E moja Filko, ne moreš tako čitav život. U mom selu je živjivo čovik kojem je koza redovito jila cipele. Jednoč...

„Anka!“

Poskoći Draženka kad ju je prestravljen Filkin glas iz kontemplacija izbacio. Pa štaj sad koji jarac? Uleti ona u kuhinju, nema nikog. Uleti u... ostatak kuće, kad joj srce istovremeno i poskoći od sreće i potone od jada.

„Štaj to?“

Filka ju pogleda, slegne ramenima. „Ne znam. Tako stoji cilo vrime.“

Anka je tu. I izgleda živa. Eto je kod

prozora, stoji i nagnila se i zagledala kroz njega. Al ruke joj opušteno uz tijelo vise, a i noge klecaju kodab mogle joj iz kukova ispast. I nemiče se i negovori Anka, što je za nju alarmantno stanje. Al ono najjezivije je stefilo Draženku kad se skroz približila Anki. Glava joj je na staklo naslonita, al koda ima rupa u njemu – lice joj se opće ne vidi.

Draženka pažljivo pogurne štapom Anku u rame. Ništ.

„Anka... Anka!“

Ma ništa. Ni zuc.

„Nema krvi“, veli Draženka. „Nij si glavu izrizala sa stakлом.“

„Mens čini da to staklo opće nije razbito“, veli Filka zagledajuć oko glave Anki. „Mens čini da... da se njozi glava nalazi u pendžeru...“

„A i ti lipiš i ostaneš živa...“ Draženka štapom po staklu pokuca. Tvrdo ko bruh pokojnog Ludmila. „De pogledi kroz drugi pendžer, jel joj glava viri van.“

Filka se nagne kroz susjedni prozor, pa dovukuje: „Nema ništ! Sam staklo!“ Kad je zatvorila prozor, padne joj ideja napamet. „Ajmo ju probat povuć. Da ju izvučemo.“

Stade Filka Anku čupati iz pendžera: povuci-potegni, iščupati ne može. Pozove Filku u pomoć Draženku. Draženka za Filku, Filka za Anku: povuci, potegni, iščupati ne mogu. Pozove Filka u pomoć...

„Ak sad zovneš unuku upomoć“, obrecne se Draženka usred Filkina poziva, „izrešetaćut labrte smitraljezom!“

„Ne, misla sam zvat psića Žuću...“

„Jeboti psić Žućo čirove na leđma!“ krikne Draženka pa opteti štapom Filku po krstima. Da je s Ankom sve u redu, sad bi se u najmanju ruku zadovoljno smješkala, jer ništa joj nije moglo popraviti dan ko kad Draženkin štap Filku pameti uči. Al, ne samo

da se sad nije smješkala, nego se učinilo konda joj je staklo usrkalo lice još cenat-dva. To je primjetila i Draženka.

„Jes vidla to?“ naginja se ona nad Anku. Još joj samo stražnji dio marame i poneka crna kovrča od čitavog lica vire iz stakla.

„Kakoj to staklo?“ pita se Filka i po ozljeđenim leđima trila.

A Draženka će arželjezantski: „Bolje je pitanje, kaki je to pendžer. Jel ak se ja dobro sićam, ovo je pendžer kroz koji je Štrojar uletio ukuću. Razbijio gaj. A sad je čitav.“

„To znači“, Filka će jezivim glasom, „daj pendžer sâm zarasto. Možd je nanjem ostalo malo Štrojara pa je oživijo...“

„To znači“, nadglasa ju Draženka iznervirano, „daj Anka kupla novi pendžer, tuko! Ti ostan tud šnjom, a ja idem otic kod onog štaj napravijo ovaj pendžer.“

„Kak znadeš ko gaj napravijo?“

„Imadem ja svoje metode.“ I bez dalnjeg objašnjenja, ode Draženka iz Ankine kuće, ostavivši Filku samu. Gleda Filka Anku, pa gleda staklo, pa da će ga dotaknit, al se predomisli. Šta ak imene uvuče? Ko zna šta se s Ankom zbiva sad. Srce joj kuca i vidim da diše. Obilazi Filka oko druge ko đuvegija oko divočke na stupu optužene za vještičarenje, pa si stala deducirat: Al šta ak Anki triba pomoći, a ja sam tu stojim i nit bi pišala, nit bi srala. Ko zna kad će se Draženka vratit i sočim bi ona mogla pripomoći. Od silne dedukcije znoj samo kapa s čela joj, pa se Filka maramicom svojom briše. A onda joj sine. Da se Anka mogla sama izvući, već bi se dosad izvukla. A možd se nije mogla izvući zato što nije...“

Pogleda Filka kroz prozor, gleđel ko unutri. Ovako na prvu ne vidi nikoga. Al, ne zavarava se Filka. U selu te uvijek bar jedno oko gleda. Navuče zato Filka firangu i onda se žestoko odmarami. Ako je ko vani i video modru munju kako je proparala nebo i stuštila se u Ankini kuću, u najgorem

slučaju će pomisliti da to Gospod odozgor napokon odgovara Ankinim molitvama.

Čim se ratnica u kožnjaku materijalizirala, s mrežom punom otrovnih babljih sekreta u ruci, nema tu više čekanja i premišljanja. Očem babe msle, to ratnice rade. Utri ratnica mrežom po staklu, a ono stalno cvrčat i uvijat se pod kiselinama. Al, uto i negdje iz Anke stadoše krizi dolazit, al koda iz daleke daljine dolaze. A ruke joj i noge se grčit počele. Vidi ratnica Filomena da time što topi staklo samo još veće zlo čini, pa brzo makne mrežu.

A šta sad?

Od Draženke još ni traga ni glasa. Jedino što sad ratnica može učiniti je...

Skine ona jednu rukavicu, a pod njom mlada šaka zategnute kože s noktima nalakiranim u boje kakve su popularne dok ovo čitaš. U drugoj ruci čvrsto mrežu steže, a slobodnom staklo lagano dodiruje...

... i strašni ju kovitlac vjetra, boli i iskrčavih boja ispunjenih isprekidanim munjama i spiralama od svjetlosti i rešetkama koje se vrte tolko brzo da izgleda koda stoje i vodoravnim kišama od kapi boje duge i šarenim tunelima koji se račvaju na sto drugih tunela i prazninama punim zelenog i crnog i blještavim kuglicama koje plešu kak im Brown zapovijeda – sav taj rsum ko nevidljivim rukama povuče Filomenu prema staklu i kroz staklo i kroz tunele i urlikajuće magle i geometrije šarene kakih je vidila jedino u kabinetu od učitelja matematike i kad se već zapitala da koliko je to staklo debelo i da kak već nije ispalala van na drum, nađe se ona na nekom sasvim drugom mjestu.

Gleda ratnica oko sebe, sve se pitajući, jesli ovo možda mjesto na kojem Štrojar prebiva. Jer našla se Filomena u nekom dugačkom, uskom hodniku, ne od kamenja, drveta, cigala ili rigipsa, nego od boja sazdanom, kojem se samo rubovi vide, a

sve ostalo je crno – koda je Filomena u neki fantazmagorični crtani upala. Jedino što joj izgleda stvarno ovdje su pendžeri koji se tud i tamo nalaze na zidovima ili na stropu ili na podu. Od silnog joj šarenila malo pozlilo, ali neda se ona. I sad joj je jasno zašto Anka nije ošla odavde. Da Filomena nije u ratnoj spremi, vjerovatno bi se onesvistila od silnih boja koje ne mogu stajati mirno.

Pogleda ona u pendžer iza sebe i malo se skameni. Nasred stakla, eto ti izviruje Ankino lice, ali nekako i samo ko od stakla, ali mekanu i zagledano ko zna gdje. A pored njega viri u hodnik Filomenina šaka. A na drugim pendžerima također vire tuda lica ili dijelovi tijela im. Eno, ona tamo staklena ruka s krpom je od nekog ko je taman išo obrisat pendžer, pa ga je uvuklo. A ona tamo dva nabrekla obraza s okomitim cerom u sredini – ko je to okrenio glavu i ludira se, smiješće se od uva do uva. Ratnica pride bliže, kad ono... prrrrrrrrrff!

Odskoči ona od prozora, glasno zakašljavši. „Iju, prkno na pendžeru!“⁽⁶⁾ Pa s mrežom na gotov stane ratnica po nevidljivu podu tapkat, duž najčudnijeg hodnika kojeg je vidjela u životu. Iako boje neprestano titraju, u hodniku vlada tišina. Došla ona tako do kraja prolaza, a ono, hodnik se račva u dva smjera.

„A kuću sad?“

Kud bi Anka skrenla na križanju staze?

I ode Filka desno.

A tamo – još jedan ovakav hodnik, pun svjetala. Pa iza njega još križanja, pa još takvih hodnika. I nije prošlo dugo – tri do četiri sata u vr glave! – kad se ratnica napokon zaustavi i shvati: „Ovo je... pa ovo je, bogati, lamborždini!“⁽⁷⁾ Anka se sigurno izgubila tud nede. Gleda Filomena oko sebe. Livo, desno, dole, gore. S obzirom na tamu i nepostojane boje teško je zaključiti dokle se zidovi uvis uzdižu. Zato ratnica čučne i odbaci se ko metak u visine, nebili iz

6) Da, stvarno tak jeftin i infantilan humor.

7) Misla je, jadna, reć: labirint (op.cup.na kalup.)

zraka vidjela kako labirint izgleda. Međutim, nevidljivi joj je svod, dva metra u visini, izbacio iz glave tu ideju – zajedno s još nekoliko drugih ideja koje nemaju nikakve veze s ovom pričom – kad je drmnila potiljkom u tvrdo.

Sruši se ratnica na tlo, ali odmah ponovno na noge skače. Zamane mrežom na zid – ak se staklo topilo, topiće se i... Strašna eksplozija struje i iskri odbaci ju sve do suprotnog zida. A na mjestu koje je oplela mrežom, svjetlosne boje kaplju po podu ko suze inkasatora kad ga nepustiš ukuću, a on kroz pendžer vidi da imaš i televizor i kompjuter i radijostanicu. Ustaje ona, bolno mjesto na kacizi trlja, kadli...

„Ujebote!“ usere se ratnica na trenutak. Ne doslovno. Dobro, malo doslovno. Tamo daleko, na kraju još jednog hodnika, nešto se pomaklo. Koda je nešto protčalo iz jednog prolaza u drugi.

„Anka!“ Filomena će, al ne preglasno. Ak je to Štrojar – proklet bio četir puta! – treba bit na oprezu. Načulila ona uši, al do ušiju joj ni zuj ni bljuj. Pripremi ona mrežu za udarac i kreće oprezno ko američki ninžda kojem je mater crna pantera, a čača nije. Korak po korak, pa još jedan korak po korak... i dođe ona tako do kraja hodnika i ljevo, kud je tajanstvena prilika nestala, vidi ratnica na podu neko leži. Čučne ona, kad ono neka žena srušena – al živa.

„Jel ti odrizo jaja?“ pita Filomena, a žena izbumljena ju hvata za ruku i dašće: „Krenula sam oprati prozor i onda... ne znam... kao da me nešto povuklo. I našla sam se tu. I... i...“

„A jel ti jaja odrizo?“

Žena izmučena gledi u ratnicu koda joj odgovorit ne zna, a oči joj sve veće, a strava sve dublja.

„T-ti... ti si s njim!“

„Sakim? Sa Štrojaram? Jesi ti bemzin popla? Pa ne bi šnjim bila da smo sami na

otoku, a ja se nameračla na prasetnu!“

Al nema više ni riječi iz žene zanjemljene. Polako ona ustade, pa u trk i na suprotnu stranu, suze i slinu razbacujući.

„Ej!“, viče Filomena za njom kad ju grozomoran urlik ušutka. Razlego se krik kroz čitav labirint, urlik nečeg neljudskog, nečeg strašnog. Zastala i ona žena prestravljenja – eno je skroz tamo daleko, osvrće se oko sebe...

... a onda iz mrakače pred nju stane nešto veliko i tamno, nešto puno veće od nje. A žena ko kamena, ni da mrdne. Valjda se zakocenila od strave. Zastala i Filomena, zamislila se jel baš pametno jurišat na Štrojara, a još se živo sjeća Ankine kuće. A i u ranjenoj joj nozi koda neko tankim nožem bocka. Uto monstrum još jednom urlikne i zamane te raspolovi ženu zatečenu na dva dijela, ko lepinju za hamburger.

Zagrcnila se Filomena od prepada, al brzo proguta stravu i potriči šepajući prema monstrumu. Samo on je izgleda upoznat s labirintom više nego ratnica. Dok je ona dokaskala do njega, a njega ni za lijek. Klekne ona brže-bolje do jadne žene prepolovljene, a ova još živa. Sto je malo čudno, jer nije prerezana vodoravno preko trbuha, nego okomito popol glave, pa skroz do međunožja.

„Jesil dobro?“ pita Filomena zabrinuto. Žena povrijeđena joj oče nešto reć, al imade samo pola usta i pol jezika, pa nemore. Ratnica podiže drugu polovicu žene udvostručene, pa ju stavi uz prvu, namještajući da se pravilno poklapaju.

„Ja sam uškolama učla“, veli Filomena, „da se čovik more rengen... gangren... kako ono... gegenregen... ono kad se porižeš, pa oped zarasteš. E, to. Pa ti lipo lezi mirno i ja virujem daš zarast. Možd ti ostane ožuljak, al imade šminjke za to pokrit, jel tako? I ak oped dođe ono čudovišće, ti se prav mrtva.“

Kad je Filomena otišla, žena raspolovljena je čvrsto odlučila metodskom

glumom osvojiti Oskara za najrealističnije odglumljenu smrt godine.

Dotle je ratnica nastavila za monstrumom ubojicom tragat. Hodnici se nižu jedan za drugim, sve blještaviji od blještavijeg i Filomena već od tog cirkusa boja halucinacije počela imati. Eno, vidi Draženku kak se vraća u Ankinu kuću i ugleda obje druge zaljepite za pendžer. Pokuša izvući jednu, pokuša izvući drugu, ali ne ide. Onda slegne ramenima i kaže si: „A nekak su morale umrijeti“. I onda se vraća na klupicu i sjeda đe god oče. A pred klupicom se izdigla visoka sjena, mračnog izgleda i prijetećeg isto, pa lagano reži. Samo, vidi Filomena, nije to ispred klupice. To je... to je ispred nje, u hodniku!

„Anka!“ drekne bez razmišljanja. Ali sjena, umjesto Ankinim glasom, odgovori čudovišnim urlikom, ali nekim podsmjehljivim, pa potrči ispred nje. Ratnica se, pravedničkim gnjevom obuzeta, baci za monstrumom i baš kad je mislila ščapit zlotvora, pred njom se stvori zid od boja i ona se zabije u njega.

„Šta je sad to?!“ viće bijesna ratnica. Odjednom se nalazi u dugačkom slijepom hodniku. Krene ona nazad, a ulaz joj opet preprijeći sjena. Obasjana nekim svjetлом otraga bila je sazdana od velike rogate glave na mišićavom krvnatom tijelu.

„Jebote unterok!“ gleda ratnica sada čudovište kako stoji mirno i prijeteće diše ko kod doktora kad te stetoskopom priglede. Glava od najvećeg vola kojeg je Filomena vidla stoji mu na ramenima, a krvno po ramenima i prsima koda je od pudinga – sve nekako vibrira i presijava se pod svjetlima i u krpama se miče, a ne dlaka po dlaka. Koda ga je neko nacrtio, pa oživio. A tamo gdje krvno prestaje i ide ostatak čovjeka, tu je sve zeleno i načičkano minijaturnim nekim kuglicama i iglicama što tvore neobične uzorke i svjetlucaju.

„Ti...“ veli ratnica, „ti nisi Štrojar...“

„Ne“, odgovara gromak glas, al

istovremeno i nekako škripav, zujav i električan. Čudovište širi ruke, a oštре mu se kandže presijavaju pod svjetlima. „Ja sam“, reži on, „Minitaur!“

„Kako?“ pita Filomena zbumjeno.

„Minitaur!“

„Dinosaur?“

„Ne! Minitaur!“

„Mali faul?“

„Ne! Minitaur!“

„Mini Maus?“

„Ne! Rekao sam Minitaur!“

„Bauhaus?“

„Ne, ne i ne! Umišlaš si, bezvrijedni čoveče, da se možeš poigravati mnome?! Kročila si u moje kraljevstvo i tu se igramo po mojim pravilima! Ovo je mjesto na kojemu ćeš ostaviti svoje kosti!“ Pojuri tad rogonja prema i dalje zbumjenoj ratnici (zbog maske, naime, doista nije dobro čula što joj zvijer govori), a ona mrežu predala se i u polučuće položaj čučne. Do pola. Iskre stadoše frcati kad su se nokti zvijeri upoznali s babiljim sekretima, a Filomenu odbaci ko iz topa, natrag u zid. Ustaje ona stenjući i drhteći od strujnog udara, a Minitaura nema.

„Đe si!“ viće ratnica i bijesno se ogleda.

Začuje se tad odnekud iz zidova il zraka ili tako nečeg: „Ja sam Minitaur, gospodar podzemlja! Ovaj labirint je mojih ruku djelo! Tvoj život i životi svih mojih zarobljenika ovise samo o mojim hirovima!“

„Virovima?“ pita Filomena.

„Ne, hirovima!“

„Hrtovima?“

„Ne! Hirovima! Kao hir – hirovima!“

„Mirovina?“

Tad urlikne monstrum kao vrazima obuzet i stvori se još jednom ni iz čega, ali ovog puta pred nosom Filomeninim. Razjapljene mu čeljusti pune sline, iz očiju bijes mu kulja, a rogovi za novom žrtvom žude. Mukne Minitaur jetko i zamahne glavom na ratnicu. U posljednjem se trenutku ona izmakne, pade na pod, a mrežu izgubi na volovskoj glavi. Nove iskre šište, munje udaraju sa sviju strana, a vol urliče u bolu i glamom otresa. Skvrčila se Filomena u čošku, pa sve gleda očel ju razjareno čudovište nekim rogom zakačit i ko onu ženu zaboravljenu prepolovit. Ali, umjesto toga, Minitaur bolno jaučući opet nestade. Puf – nema ga!

„Ajde prestan više pojavljivat se i nestajat ko plača, bez ikakog pravila i reda i vraćaj mi moju Anku!“ viče Filomena hvatajući se mreže svoje, „A onda kraljuj u tom svom kraljevstvu u vjeke vjekova, ak oš!“

„Svatko tko stupi kroz Prolaz Minitaura više se ne vraća!“ odjekuju hodnici.

Ratnica se ogleda, pokušava neki trag pronaći koji će ju do druge odvest, al ko će se u ovim obojanim zavržlamama snaći?

„Šta ti zapravo oćeš?“ pita ona na kraju. Možda ga razgovorom navede na svoj put. Debatiranje joj je uvijek bila jača strana. Kad god je u osnovnoj školi trebalo odgoditi test, slali su nju vičući: „Ide batak u atak!“ Uvijek je smatrala da je taj nadimak Debatak odličan: ima u sebi debatu i ima atak. Sve glagoli koji savršeno opisuju njene oratorske sposobnosti.

„Želim osvetu!“ kriči sablasni glas među bojama.

„Kom se oćeš osvetit?“

„Svima koji su Minitaru stali na put sreće!“

„Pa dobro, šta ti je to Anka napravila da

joj se oćeš osvetit?“

Čeka Filomena odgovor, a od njega ni od. Tišina se razlegla kroz hodnike ko biskvit slastičarke amaterke, samo treperenje, bljeskanje i kaleidoskopija. Filomena krenula niz hodnik, pa zaviri iza zida. Zna odakle je došla, pravo se sića, al sad svi ti prolazi skroz drugačije izgledaju.

„Otčeg su ovi hodnici?“ pita Filomena ništavilo. „To nis cigle nit su kamence.“

„Zidove je stvorio Minitaur! Radi osvetel!“

Okreće se ratnica prema zvuku, pa kreće hodnikom. Samo ti priponidaj, rogonjo, eto mene tebi iza leđa...

„A otčeg su? Nis mi odgovorijo.“

„Tvoj minijaturni mozak to ne bi mogao razumjeti, mizerni čovječe!“

Aha! Nije desni, nego livi hodnik...

„Svašt ja razumijem! Išla sam ja uškole! Naučla napamet čitavog Gašu od J.J.-a!⁽⁸⁾ I to na čirilci! Slušaj: Гашо, Гашо, тужан Гашо, шта ће с тобом бити? Гаша хтеде...“

„Dosta!“ zagrmi tik pred Filomenom, a monstruozna glava bane iz ničega i slinom ju vrelom oblijje. Pade ratnica na pod (opet!) i eto ti čudovišta nad njom, srušilo se svom težinom na njeno tjeleso. Pričepio ju onim zelenim nogama s bodljikama i pantljikama, a ruke joj kandžama svojim stisnuo i ne pušta. Mreža joj ko zna kud odletila iz ruku i sad je sasma sama i kako da si pomogne? Približio Minitaur glavurduru sve do maske joj – sreća pa ju imade, jel bi sad vreli dah udisat morala, a možda i koju služavu kap s jezika njegova popit; a svako znade da volovska slina po prokislom čušpajzu od tifusarovi zavoja okus ima – pa rapavo i rđavo diše.

„Tvoja prijateljica je mrtva, bijedni čovječe“, hropče Minitaur, „a ti si sljedeća...“

8) Al ne Abramsa, nego Zmaja.

Umirat ćeš polako i dugo...“

„To ti je isto. Polako i dugo. Pa nemog umrt polako i kratko. Il brzo i dugo. Toj koda veliš: ja sam lud i nenormalan. Jesi, obadvoje, al ne moraš naglašavat...“ Urluk ju monstrumov prekide usred argumenta, a zamah joj njegovih rogova raspori kožnu odjeću. Pod njom mlada zategnuta koža s prćingom u pupku. Oči beštiji crne ko noć, al i neki daleki sjaj je u njima, koji se smije i veselo titra. Bit će krvi, bit će krvi za mene...“

Pokušava se Filomena istrgnut iz samrtnog zagrljaja, al ne ide. Kolko god joj odjeća snage davala, u ovom je svijetu zvijer gospodar i ona odlučuje tko...“

„Kupla je pendžer!!!“

Nešto glomazno grune iz mraka i pade na Minitaura, pa još malo prignjeći i Filomenu. Nije se ratnica stigla ni snaći, kad gromoglasna pucnjava parat uši stade. Monstrum se izvija i kriči i vrti glavom i jauče. Filomena se pokušava izmać njegovim oštrim rogovima, al kako ćeš kad on i dalje sjedi na teb? Rafal za rafalom se mrakom razlježe, rogovi zrak režu, a onda kako je pucnjava došla, tako i ode. Pade Minitaur beživotno na Filomenu, al ga sila koja je pucala po njemu odmah gurne ustranu. I iščezne Minitaur.

A nad Filomenom se raskrečila ratnica Draženka s mitraljezom u ruci iz kojeg se još puši.

„Ko je kupijo pendžer?“ pita Filomena.
„Jel to neka šifra?“

„Ne, to odgovaram na pitanje štas pitala ono čudovišće. Zašće on oće osvetit Anci.“

„Kad je to bilo! Ja već zaboravlja da sam pitala...“

„Dobro, nismo baš bile simkronizirate, al nisam ja Brzi Gomzales!“ pjeni se Draženka.
„Misla sam ja odma skočti nanjeg, al dok sam vas našla... Nijet sve u životu ko po loju! Al mladas, naućeš još.“

Ustala Filomena, pokupila mrežu. „Jel mrtav Minitaur? Jes našla Anku?“

„Ministar?“ čudi se Draženka.

„Ne, Minitaur.“

„Mili pauk?“

„Ne, Minitaur!“

„Strojobravar?“

„Ma jok! Ko minimarket, sam Minitaur!“

„Minitaur... Pa, jel neb tribo bit MinOtaur?“

„Da, ali nisam mogao dobiti copyright!“ odjekne iz tame oko njih. Eto ti, Filko, odgovora na prethodno pitanje. Skače ona odma u bojni položaj, iako joj podlaktice razrezane čudovištevim rogovljem i krvca kaplje. A Draženka ništ.

„Priprem se!“ sikče Filomena uzrujano.
„On nastane iz ničeg! Rasporće te ko onu ženu rasporenu!“

„Mislim da neće“, veli Draženka samouvjereni. Pa će glasno: „Jel tako... Tomice Razbiću?“

„Ja ne znam tko je Tomica Razbić!“ kriči monstrum u tami. „Ja sam Minitaur!“

„Tomica Razbić?“ mršti se Filomena, a kotačići joj u glavi rade. „Jel on imade ikake veze sa Razbićem, staklarom?“

„Itekake!“ slavodobitno će Draženka.
„Ovaj tu rogati mu je sin!“

„Ali... kako to? Ja mu se sićam sina, bio lip dečkić... Kakoj sad taki gadan?“

„Nisam gadan!“ dere se tama. „Ustvari, ne znam o čemu govorite! Ja sam Minitaur! A vi ćete umrije...“

„Aj prestan, Tomice“, odmahuje Draženka živčano. „Niko tud ne umire!“

„Znači, ona žena je rengen... regenerirena?“ nada se Filomena.

„Koja vražja žena?!“

„Ima jedna tamo šta sam ju sastavla...“

„A? De, Filko, uozbilj se. A ti, Tomice, odma das došo vam!“

„Neću!“

„Odma! Reću te čaći šta radiš!“

„A daaaaj...“ kmeči glas i Minitaurovo glomazno tijelo stvori se pred ratnicama. Glavu spustio pokunjeno, a kandže nervo lomi pred međunožjem. „Kako ste otkrili?“

Filomena se isto to pita. I pita se još i – šta je to Draženka uopće otkrila?

„S metodama“, veli Draženka važno. „Ankaj zaboravlja odlijpit naljepnicu s pendžera. A nanjoj je pisalo Staklarija Razbić. Tak sam odkrila čiji je pendžer. A staklar mi je onda reko o svom sinu Tomici, jel tako Tomice, koji neželi bit staklar, a za drugo nije.“

„Nije istina!“ kriči monstrum. „Ja sam oduvijek htio biti informatičar, to mi ide, to volim i time se želim baviti! Ali, moj otac nije htio ni čuti. Moj pradjeđ je bio staklar, rekao mi je, moj djed, sad je on i red je da budem ja, pa moj sin... A ja sam ga molio i kumio, pravio sam mu izračune koliko će više zarađivati ako budem informatičar u nekoj međunarodnoj tvrtki, ali on... on bi samo puhaoo to staklo...“

„I ondas ti...“ nuka ga Draženka.

Minitaur duboko uzdahne. A ako imalo znači o volovima, onda znadeš da vol more jako puno uzdahnit. Volovi, inače, nemaje jaja zato da im pluća stanu u tilo. Eto, malo naobrazbe.

„I onda... onda sam se odlučio osvetiti. Kreirao sam ovaj virtualni labirint na računalu, kreirao sam ovaj svoj avatar

kojega vidite, a u staklo svakog prozora kojega ja napravim, umećem posebne biosenzorne čipove koji se aktiviraju kad staklo dotakne biološko tkivo. Tada prebac um te osobe ili životinje u moj svijet i ja se onda mogu iživljavati na njemu do mile volje.“

„Znači, ona žena nije ubijena?“ pita Filomena.

„Naravno da nije! Pa nisam ja ubojica! Ja samo odlučujem kad će netko upasti u moj svijet, a kad će ga pustiti van. Čipovi u staklima nisu uvijek aktivni. Ja ih moram uključiti. Tada, sve dok ih ne deaktiviram, svatko tko dotakne obrađeni prozor, dolazi ovdje. Kad ugasim svoje kraljevstvo, ljudi se vraćaju neozlijedjeni kućama. Ali, ostaju im sjećanja.“

„Al, pa... ka...“ čudi se Filomena. „Pa, zašt to radiš ljudima? Štas ti oni krivi, ak si ljut na čaću?“

„A ne! Ovako se osvećujem upravo ocu! Znate li koliko je opala prodaja prozora u našoj staklariji otkako je Minitaur rođen? Usmena predaja se širi nemilosrdnom brzinom! Želim baciti oca na koljena i kad shvati da ne može drugačije, pustit će me da se bavim onim što volim.“

Gledaju se ratnice, pa gledaju stvora. „Znači, mi se moremo ovdi tuć do preksutra i nikom neće bit ništ?“

„Da. Ja nisam nasilan. Ja sam samo neshvaćen“, cvili Minitaur. „I molio bih vas da ništa ne govorite mome ocu. Da sutra propadne, toliko je već zaradio da može živjeti na Bahamima do kraja života. A ja želim samo priliku...“

„Dobro!“ uzdiše Draženka. „Onda nam vrati Anku i kvit smo! Al trebalab ti zalipit jednu zidarsku, pa da vidiš kak se poštuju roditelji! Da sam ja to napravila svom čaći, cjevancama bi mi izmasiro oči!“

„To je moj vapaj...“ zakuka rogorja, al ga metak u čelo iz Draženkina itraljeza prekide.

„Ni riči više! Vraćaj nas u... kud već.“

I tek što je to izrekla, segne monstrum negdje u ništavilo i izvuče malenu spravicu, nalik na joystick od Plyastationa ili X-Boxa ili Nintenda ili bilo koje druge konzole koja mi je voljna platit besplatnu reklamu, pritisne poneko puce i...

...eto boja i spirala i šarenila svakojakog ... i...

Sjede babe na podu, zbumjeno se ogledaj. Draženka i Filomena još u ratnoj spremi, a Anka normalna, načudit se samoj sebi ne može.

„Išla sam pogledat nešt kroz pendežer i onda...sve se prominlo...“ plaćno će ona. „Drúge moje, mislim da mi se ukazla Gojspa! Malo je čudno bila obučena, imala je neku kapu ko s rogovima, ali vald je sad taka moda gore...“

Odmaramiše se ratnice i otpratiše Anku do kreveta. „De ti malo odspavaj, triba ti.“

„Al Gojspa...“

„Doće Gojspa oped. Kak ovima u Međugorju dolazi radnim danom od 16:00 do 17:20, svake druge subote do 9:00 do 9:45, a nedjelja je sveti dan, pa Gojspa odmara i smišlja poruke za sljedeći tjedan. Tak će iteb, nebrin se.“

Kad su ju otpremile, vraćaju se do pendžera čarobnog.

„Vid stvarno“, veli Filka, „piše na drvetu Staklarija Razbić. Nisam to ni primjetla.“

„Toj zato štas ti stalno u oblacima, nisi racijonična ko ja. Tis tu vidla sam Štrojara, a ja ono šta je.“

„Čekaj malo. Kak si ti znala pravu istinu o Tomici, ak to njegov čača ne zna?“

Nasmiješi se Draženka. „Nisam ništ znala. Čača mi je sam reko kako je Tomica slinjo slinjav i toj to. Sve ostalo je Tomica sam izbrbljo. Tribaloj sam inprozivirat!“

„Jebote!“ gleda Filka općinjeno u drúgu si. „Štas ti pametna!“

„Ne pametna“, digla Draženka štap. „Mudra.“

„Učem je razlika?“

„U pameti.“

„Viš viš. Mudro, mudro.“

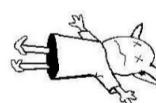
„Ne, neg pametno.“

Krenu tako babe natrag na klupicu, jer dan se tek razdanio, Draženka prva, Filka ne. Kad su izašle van, veli Draženka: „Ovaj pendžer sutra ide u smeće.“

„Imam još jedno pitanje“, Filka će, zagledana u virtualni portal. „Štaj to imformatičar?“

„To, Filka moja, to ti je pametno pitanje“, veli Draženka i nastavlja prema klupici šepesat.

„A to je“, uzdiše Filka, zagledana u odlazeća leđa svoje drúge, „mudar odgovor.“

*Vedrana nam je redovito slala priče i nije se obeshrabrla dugogodišnjim izostancima novih brojeva...
Vedrana, hvala na povjerenju!*

A uz njenu priču razmislite što znate o svojoj ljubavi i što bi učinili da ju sačuvate...

Kaos

Vedrana Čolić

- Molim vas, otvorite! Pomozite! - Lena je bjesomučno lupala nježnim rukama po teško zasunjenim vratima Hrama koji je bio jedino preostalo utočište nakon što je Kaos zavladao svijetom.

- Odlazi! Nisi dobrodošla ovdje! - povikao je glas s druge strane vrata. Nebo se zamračilo, munje sijevale, a teški se oblaci sve više približavali. To je bio znak da je Kaos blizu.

Nije odustajala, i dalje je lupala slabušnim šakama. Iz nemogla je od bježanja. Umorila se od nemira i krivnje. Pokušala je ispraviti, ali nije mogla. Jedina nada i utočište u svakom vijeku, bio je Hram, jedino mjesto koje Kaos nikada nije uspio osvojiti. Kiša joj se slijevala niz lice ravno u prepuklo srce. Udarala je svom snagom, ali prvi put u vjekovima nitko nije otvarao.

Trgnula se iz sna. Pun mjesec obasjavao je postelju i bijelo lice muškarca koji je spavao pored nje. Crne kovrče koje je toliko voljela, napola su mu prekrivale lice. Kroz vjekove i vjekove bio joj je prva i posljednja ljubav. Čovjek za kojeg je znala da će joj biti oduzet pri prvom slijedećem mладom mjesecu.

Sjeća se kao da je jučer bilo, mlađaka na nebu dok su ga u okovima odvlačili u

Tvrđavu. Sjeća se svojih suza, kako se otimala dok su je vojnici držali. Sjeća se kako nije puštala njegovu ruku dok ih nisu na silu rastavili. Sjeća se kako je dozivala njegovo ime još duboko u noć. Psi su režali, konji njištali, pogaćena trava se sušila, a njezino srce razdirala bol.

Posjetila ga je u tamnici drugu večer i posjetit će ga opet i u ovom životu. Držala je njegovu ruku dok joj je drugom doticao pramen medeno plave kose. Govorio je o nepravdi koju su mu nanijeli, o svojoj ljubavi prema njoj, a ona mu je svaki put vjerovala. Vjerovat će i ovaj put.

Sjeća se kako ga je ljubila u vijeku Zmaja. Sjeća se njegove glave u svome krilu u vijeku Diva. Sjeća se kako ju je dočekivao u vijeku Patuljka. Sjeća se kako ju je uzimao iznova i iznova, kako mu se predavala iznova i iznova u svakom vijeku, u svakom životu. Sjeća se svake noći, svakog dana, svake sekunde provedene s njim. A najbolje se sjeća njegovih tamnih očiju s one strane rešetaka koje su prodirale u samu njezinu dušu i razdvajale je od svemira.

Mora ga spasiti. Jedino joj je to bilo na pameti, sa svakim udahom, sa svakim buđenjem, sa svakim rođenjem. Iz majčine utrobe do smrti, iz Kosmosa do Kaosa.

- Ne spavaš, najdraža? - promeškoljio se u snu - Opet imaš noćne more?

Potvrđno je kimnula i privila se uz njega.

- Kaos dolazi ponovo, jel tako? - retorički je upitala.

Kimnuo je: - Već je tu. Znaš i sama. -

Gledala je njegove oči koje su blistale od mjesecčevog sjaja, tamne – kao najdublja tama, mračne - kao pomrčina sunca.

* * *

- Otvorite! Pomozite! - lupala je po vratima Hrama dok se oluja približavala. Nebo je gorjelo, more ključalo, a zvijezde kao kriješnice padale iz svemira. Vjetar joj je kosu uporno bacao na lice, dok se osvrtala oko sebe. Kaos se ponovno rodio i ojačao.

- Molim vas, oprostite, nisam znala. Otvorite, preklinjem vas! - jecala je dok je posljednjim snagama pokušavala otvoriti zasunjena vrata. Kroz mali prozor čovjek mrkog lica bacio joj je bodež.

- Dopustila si da pobegne! Sad riješi to kako god znaš! Ovamo ne možeš! - zalupio je vratašcima prozora bez milosti.

Drhtavim rukama podigla je bodež. Kaos se približavao i uništavao sve oko sebe. Vidjela je njegovu sjenu kako se probija kroz kišu i oluju. Gospodar tame, Princ Kaosa, u ovom vijeku, kao i svakom prethodnom...kao i svakom slijedećem?

Kiša pomiješana suzama mutila joj je vid, ali ipak ga je sustigla.

- Oprosti - prošaptala je.

Oštrica mu je preparala kožu, no Lena je bila preslabaa da je zarije. Nikad nije nekome oduzela život. Vjerovala je u milosrđe do kraja.

Milosrđe? Nije li ono razlog uništenja civilizacija, gradova i sela, rijeka i šuma? Vjera u promjenu duša? Nije li razlog što Kaos uvijek ponovno povrati snagu i zavlada svijetom?

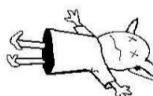
Da, milosrđe. Pogledala je u njegove oči boje sumraka. Osjećala je njegovu patnju i bijes. Bacila je bodež.

U prolazu joj se zahvalio dok ga je sumrak sve više obuzimao.

Znala je da će se vratiti u sili i snazi, kao i svaki put. Željno je isčekivala da opet ugleda njegove oči kao dvije pomrčine sunca, da zamrače ovaj vijek i otvore put novom.

* * *

- Otvorite! Pomozite, molim vas! - lupala je na masivna vrata starog Hrama, ali odgovora nije bilo. Princ Kaosa uništavao je svijet, a ona je čekala novu priliku, novi vijek, da probode njegovo srce.

Evo nam jednog interesantnog origin priče, o korijenima izvjesne zle kraljice i njenog zrcala, prvi put objavljene 2015. na stranicama Daily Science Fiction.

Anna Yates je vlasnica male izdavačke kuće Flash Fiction Online, spisateljica, voditeljica online akademije za pisanje. Voli začudne stvari i obično je možete naći kako čita u nekom kutu. A kad ne čite i ne piše, podučava Zumbu, opsjednutu je pekarskim proizvodima i zauzdava menažeriju od dvije mačke, dva psa, dva djeteta, i jednog nevjerojatno strpljivog muža.

Uskoro izlazi i antologija erotskih priča Nasty: Fetish Fights Back u kojoj je Anna jedna od urednica. (ne brinite, unutra ima i SF-a. Više detalja pronadite na njenim stranicama www.annayeatts.com i flashfictiononline.com)

Napukline u zrcalu

Anna Yeatts

S engleskog preveo: Mirko Karas

Kućica u šumi nije mi nedostajala do trenutka kad je više nije bilo – njenih hoklica istesanih po mjeri mojih zakržljalih nogu i njenih streha spuštenih da moje nakaradne ruke mogu dosegnuti sušene jabuke u zimskim noćima.

Naš kralj je ostao bez svoje kraljice. Naredio je da se njegove šume prokrče. Njegova je tuga postala mojom.

Selo je preveliko za mene. Njegove stepenice su previsoke, a seljani dugonogi i licemjerni.

“Gnusna,” zovu me mljekarice.

“Patuljica,” kaže gostoničar.

“Rumenruža,” govorim im opet i opet. “Moje ime je Rumenruža.”

Moja majka i ja smo šćućurene u našoj prljavoj sobi, plaćenoj napitcima koje me uči spravljati. Njene izobličene ruke me grle čvrsto. Naš odraz u zrcalu, jedino stvari koju je majka donijela iz kućice, nježan je i dobar.

“Prelijepa si,” govori mi. Ja joj vjerujem

#

Kralj i njegova mala kći će za tri dana proći kroz naše selo. Majka i ja ćemo ga preklinjati za našu kućicu u šumi.

Gostoničar želi začaranu bačvu koja nikad ne presušuje. Njegove blistave kožne čizme dosižu sve do mojih prsa dok se pogoda s mojom majkom. Dovede je svoju kćer, zelenooku ljepoticu rumenih usana koje se mrgode kad me vidi.

Njegova kći želi ljubavni napitak kojim će poslužiti kralja. Ona bi bila nova kraljica.

Moja majka odmahuje glavom. “Čarolija za vlastitu korist uvijek završava loše,” govori im oboma.

Gostoničar to neće prihvati. Prijeti i lupa ogromnim stopalima. Ali moja majka ne uzmiče.

On pljuje po nama.

Njegova kćer oklijeva.

Zurim u gvalju sline na majčinoj suknji.

#

Preklinjem majku da napravi bačvu i napitak. Možda će gostoničareva kći postati kraljica i uslišiti nam našu kućicu.

Gostoničar bijesni. Njegova kćer priča priče o čudovišnim patuljcima - pola muškim, pola ženskim zlodusima koji kradu ljubav nepažljivima i pletu je u gadne vradžbine.

Majka me šalje da uberem nevene za tonik. Pekarov momak i njegovi prijatelji me progone kroz uličicu. Gostoničareva kćer promatra s gornjeg prozora. Udaljava se kad me tuku batinom.

“Čudovište!” govori pekarov momak.

“Umri!” govore njegovi prijatelji.

Pokrivam svoju preveliku glavu.

“Rumenruža,” kažem. “Moje ime je Rumenruža.”

Kad se doteturam kući, nema majke da me tješi. Ogledalo leži, na podu, napuklo. Rušim se na slamaricu pokrvenu dronjcima pretvarajući se da čujem njen glas koji me podsjeća kako sam lijepa. Smrskani odraz mi pokazuje okrvavljenog patuljka s poderanim licem.

#

Moja majka se ne vraća kući. Ne tog dana, niti sljedećeg, niti bilo kojeg dana poslije.

Gostoničar se smije kada sakupim hrabrosti pitati ga. Odmjerava me kao lovac

lovinu. “Bolje mrtva nego poput tebe.”

Dok odlazim, njegova kćer šapuće gadosti koje će seoski dječaci činiti mom izobličenom truplu. “Poput tvoje majke,” kaže.

Bježim, ali moje krive noge nisu dovoljno brze i moji koraci su geganje umjesto trka.

#

Napukline režu moj odraz u slomljenom zrcalu. Nisam lijepa što god je moja majka bila rekla.

Ali ja sam Rumenruža.

Majka me dobro naučila. I naša ostava je dobro opskrbljena sastojcima. Ali čarolija je teška.

Odmaram se skupčana na podu, sa zrcalom stisnutim na prsima, cijelu noć i cijeli dan, dok nisam dovoljno snažna da nastavim.

“Prelijepo si,” gororim ogledalu.

Moje lice se krivi u usahlu masku, ali ispučalo staklo se iscjeljuje. Zrcalo poprima jedva primjetan sjaj. Zglobovi su mi bolni.

#

Goram nogu pred nogu. Leđa su mi sada iskrivljena i prsti zgrčeni u kandže. Pritišćem zrcalo o prsa.

Prašina na obzoru i drečave trublje najavljuju da se kralj i njegova mala kćer približavaju našem selu.

Vučem se do gostonice. Gostoničareva kći me ne prepoznaće. Gadi joj se moj bezubi osmijeh.

“Gubi se odavde, babuskarō” govori.

“Poklon za buduću kraljicu.” podižem ogledalo drhtavim rukama.

Odras njene sjajne kože i rumenih usana je očarava i vuče je naprijed.

Kraljeva kočija klopara na vidiku. Njegova mala kći mu sjedi u krilu – kose crne poput ugljena, kože bijele poput snijega. Preljepo je dijete.

Kako kralj prolazi pokraj nas, gostoničareva kći podiže svoje oči do njegovih.

“Zrcalo, zrcalo,” šapućem dok predajem zrcalo u posjed svom neprijatelju, “najljepši na svijetu, reci mi tko je?”

“Ja sam,” govori gostoničareva kći.

Kraljeva kočija se zaustavlja.

“Da, kraljice moja,” odgovara zrcalo.

“Zasad,” prošapćem. Dijete je zaista prelijepo.

Komentar autorice:

Ova je priča nastala na Flash fiction izazovu u Liberty Hallu. Volim dobru napuklu bajku i posebno sam opsjednuta sa zlikovcima. Ali čak i zlikovci moraju od nekuda doći. Počela sam razmišljati od kuda bi mogla potjecati Snjeguljičina zla kraljica i kako je došla do ozloglašenog čarobnog ogledala. I pošto tradicionalna verzija priče izostavlja sve ženske patuljke, morala sam u smjesu ubaciti Rumenružicu (Rose Red u originalu - Op.ur.)

Moja jedanaestogodišnja kći koja odrasta u spisateljicu horora dala je ovoj priči zeleno svjetlo i tako je ona otišla u svijet.

- Anna Yeatts

Josip Radović Joha se pojavio na prošlom SFeraKonu sa svitkom papira. Na njima su bile njegove pjesme, stihovi koje je želio nekome pokazati... I objaviti ih. Stihovi su nam se svidjeli, a i poklopili su se sa idejom o tematskom broju Parseka posvećenom poeziji.

I tako je prošla godina bez novog broja. Kako ove pjesme ne zaslužuju čekanje u ladici, najavit ćemo s njima sljedeći Parsek posvećen filku i poeziji. Stihovi u Parseku? Slažemo se, nije baš čest prizor, ali smo tu zato da vas naviknemo i kulturno uzdignemo!

Josip je rođen 1948 u Sisku. Diplomirani je inženjer prometa, bavio se ragbijem i kao trener i kao igrač, sakuplja i prerađiva ljekovito bilje. Ponosan je otac tri kćeri i ponosniji djed unučice i tri unuka. Pjesme piše još od srednje škole i danas još postoji ponešto od tih radova. Pjesme iz blizine počeo je pisati 2010. godine... i nastaviti će ih stvarati i dalje. Ovo im je prva objava... a nastaviti ćemo ih objavljivati i dalje.

Pjesme iz blizine

Josip Radović Joha

Pjesme iz blizine - uvodna pjesma

nije daleko
ni visoko
ni duboko
nije ni naprijed
ni iza
već tu negdje
izbliza

tako nekako

Pjesme iz blizine - 1.

i vječno ide
ta genska štafeta
cilju daleko iza vidika
i kako već piše
nema uništenja
već drugi prostor
vrijeme i slika
što stvori stvarnost novih oblika

jedino ostane kao u snu
jedan maleni dej-a-vu

Pjesme iz blizine - 2.

nova matematika
je Bioinformatika
genetski kodovi
njeni su vodovi
u hodu Svemira
sama sebe programira
pojavlja se ispod Neba
baš upravo kada treba
na kraju bi reći htio
ona održava Bio

Pjesme iz blizine - 3.

kaže Genu Kod
ti i ja smo rod
isti tren
to potvrди Gen
Pride im Tvar
pa više nisu par
šapne im I
tek sada smo Mi

Pjesme iz blizine - 4.

zašto malo dijete
često plače
nešto ga zasmeta
pa nezna što će
zašto se malo dijete
tako često smije
ono u podsvijesti zna
da život uzaludan nije

Pjesme iz blizine - 5. (disanje)

u najdalje-najdubljem zavijutku Svetmira
daleko od svakog nemira
ne događa se izmjena tvari
već tvari od ne-tvari
u tome naj-dub-kutku-trenutku
nastaje nova informacija
kao perspektivna kombinacija
da dalje funkcionira
to prostranstvo stalnog mira-nemira
ne-tvari nemaju svoju sliku
a tvari će biti u novom obliku

tako to diše Sve-od-Svih

Pjesme iz blizine - 6.

ovdje je i sada

...sto i nešto milijardi godina
puta još nekoliko
i još možete dodati...

pa bude buduća budućnost
tamo i tada

teško je i kako znati
što se u tome vremenu- razmaku
rađa i događa
skriva i sniva
stvara i rastvara
javlja i ponavlja

kako nam je kratak period opservacije

Pjesme iz blizine - 7.

sunčeva zraka
danasya malo kasni
treba izvršiti korekciju putanje
da ne bi nastalo lutanje
i ne dođe u pitanje
novo svitanje

Pjesme iz blizine - 8.

što je Bio
bez ne-Bio
ali još uvijek
nisu trio
da bi ovaj život bio

Pjesme iz blizine - 9.

trgaju se tvari
osipa se sjeme
oslabi se snaga
raspada se vrijeme
još brže svjetli svjetlost
da dostigne Vječnost

Pjesme iz blizine - 10. (mali prasak)

prasnuo je mali prasak
što potraje jedan časak
a puklo je vrlo muklo
uruši se sve u sebe
pa nastaje novo stanje
gdje su čestice sve manje
kroz sve veće razdaljine
brže brzaju brzine
a i dalje on se zbiva
i u sebi tajne skriva ...

... kada ovo bude davno
postati će jednostavno).

Pjesme iz blizine - 11. (bez)vremenske vježbe - A

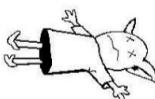
vremenskom injekcijom
unio sam pola sekunde u sekundu
radnja je trajala dvije desetinke sekunde
rezultat nije bio
jedne sekunda i sedam desetinki
već jedna i dvadeset pet stotinki
došlo je do vremenskog trenja

. . .
rastegnuo sam komad vremena
da bi u njega umetnuo prvobitno veći
onda sam pustio da se stegne
ili sam se našao u nekom trećem vremenu
ili se ovo što sam radio izgubilo

. . .
probao sam malo skrenuti vrijeme
u vremenskoj okretnici
nešto se je počelo lomiti
bočna sila djelovala je prejako
morao sam odustati

Pjesme iz blizine - 12. (bez)vremenske vježbe - B

usisavačem za vrijeme
pokušao sam usisati dio vremena
pa ga ispustiti
na drugom kraju
našao sam se silno malen
u silno velikom vremenskom oblaku
znam da će morati čekati
beskonačno minus bar nekoliko godina
kako bi izveo pokus na drugi način

Prošle godine je bila 200. obljetnica nastanka Frankensteinovog stvorenja, prilikom smišljanja priča u vili Diodati na Ženevskom jezeru. Priča bi vam trebala biti poznata, a ako nije, internet će vam pomoći da saznate o čemu se sve pričalo na prošlogodišnjem SFeraKonu i širom svijeta u krugovima ljubitelja SF-a. Iako je Mary Shelley najpoznatija po Frankensteinu, ona je bila puno više od "i book wondera", i ovdje ćemo uspjeti spomenuti samo neke detalje iz njenog života.

Milena Benini piše, prevodi i raspravlja o SF-u, feminizmu i mnogo čemu drugome. Redovan je sudionik konvencija i njene panele ne propuštamo. Ove je godine dobila 6. nagradu SFERA za esej Samo običan putujući apotekar: teatralnost, androginija i folklorni elementi kao faktori drugosti u središnjem liku serije MoNoNoKe objavljenu 19. broju časopisa UBIQ. Pratite ju na twitteru @Milerama.

Prabaka znanstvene fantastike

Milena Benini

30.kolovoza 1797. godine rodila se Mary Wollstonecraft Godwin, kasnije poznatija kao Mary Shelley.

Majka joj je bila Mary Wollstonecraft, žena koja je napisala "Obrazloženje ženskih prava" i jedna od prvih feministica. Majka i kćer nisu se, nažalost, nikad upoznale, jer je Mary Wollstonecraft zbog sepse ostatka posteljice umrla dva tjedna nakon poroda. Ipak, njen je utjecaj u Marynom životu ostao i te kako snažan. Maryn otac, William Godwin, pravotac anarhizma i autor romana *Pustolovine Caleba Williamsa*, najstarijeg krimića, odgajao je svoju kćer u duhu radikalne politike, te joj omogućio nekonvencionalno, ali vrlo šaroliko i opširno obrazovanje. Iako je i sam priznavao da je nije uspio obrazovati posve u skladu s filozofskim principima svoje pokojne supruge, nastojao je Mary, kao i ostaloj djeci u obitelji – jer bila je tu još i Maryna polusestra po majci, te dvoje djece

Godwinove druge supruge – pružiti mogućnost da se razvijaju prema vlastitoj volji, a posebno se trudio Mary približiti razmišljanja pokojne majke. Između ostalog, zato ju je poslao kolegi radikalnu Williamu Baxteru, i zamolio ga da joj pomogne u širenju obrazovanja, napisavši: "Važno mi je da bude odgojena... kao filozof, pa čak i kao cinik." Isto tako, Mary je još kao sasvim mlada imala priliku pročitati majčinu biografiju (iz pera svoga oca), iako je u to vrijeme smatrana potpuno skandaloznom.

A skandali su Mary Shelley pratili i kasnije u životu. Vodeći se uvjerenjem svojih roditelja da je brak zastarjela institucija koja nema nikakve stvarne važnosti, 1812. godine upustila se u avanturu s oženjenim pjesnikom Percyjem Bysshem Shelleyjem. Također radikalnan, kao i cijelo romantičarsko društvo oko Byrona, Shelley je djelovao kao idealan partner za Mary, koju je opisivao kao "revolucionarku, pjesnikinju i

intelektualku". I zaista, ostali su zajedno sve dok Shelley nije poginuo na jedrenju, a Mary je gotovo sav ostatak života posvetila očuvanju uspomene na njega i objavljivanju njegovih djela.

Bez obzira na to, stigla je usput napisati i cijelu gomilu knjiga: osim one najpoznatije, romana *Frankenstein*, Mary je naime napisala i nekoliko povijesnih romana, dva suvremena romana, putopis po Njemačkoj i Italiji, i postapokaliptični roman *Posljednji čovjek*.

O nastanku Frankensteina više-manje se sve zna, no ipak, nije zgorega spomenuti da se neko vrijeme vodila debata oko njegova "pravog autorstva", jer je Percy u izvornom Marynom tekstu napravio neke ispravke. Iako su one bile čisto tehničke prirode, sama činjenica da je sudjelovalo bila je nekim teoretičarima dovoljna da zaključe kako Shelleyjeva ženska nije mogla samostalno napisati tako utjecajno djelo. Taj su zaključak dodatno podupirali činjenicom da je prvo izdanje romana objavljeno anonimno, no baš je to jedan od definitivnih znakova da je najpoznatijeg doktora u književnosti napisala upravo žena: u to je doba, naime, bio običaj da žene ne potpisuju svoja djela, jer je pisanje romana također smatrano neprimjerenim (da ni ne spominjemo kako je slabo vjerojatno da bi Percy Shelley bilo što objavio ne potpisavši se).

Glavni razlog što se *Frankenstein, ili moderni Prometej* – kako glasi puni naziv ovog romana – smatra prethodnikom današnje znanstvene fantastike leži upravo u ovom drugom dijelu naslova. Moderni Prometej, doktor Victor Frankenstein, u svoju se pustolovinu sa sastavljanjem dijelova mrtvaca i njihovim oživljavanjem upušta iz najboljih mogućih namjera, a sredstvo kojim se služi – električna energija

– potpuno je u skladu sa znanstvenim spoznajama svoga doba. Uostalom, *Frankenstein* je izašao 1818. godine; samo petnaest godina prije toga, 1803., Galvanijev nećak gostovao je u Londonu i demonstrirao djelovanje električne struje na tijelu jednog pogubljenog kriminalca. Iako je slabo vjerojatno da je Mary prisustvovala samoj demonstraciji, posve je nedvojbeno da je o njoj čitala, i priklonila se uvjerenju mnogih tadašnjih znanstvenika da je samo pitanje dana kada će ljudski rod nadvladati smrt.

No najvažniji faktor zbog kojeg je Mary Shelley doista začetnica znanstvene fantastike kakvu danas poznajemo čak i nije ekstrapoliranje iz postojećih znanstvenih spoznaja. Znatno je bitnije što je Shelley promišljala posljedice tih spoznaja, pitajući se ne samo što ako, nego i a što onda? Takav pristup tehnološkom razvoju upravo je ono što obilježava najkvalitetniji SF od samih početaka do danas, tako da se zapravo može reći da su *Frankenstein* i njegovo čudovište začeli novi val, kiberpunk, i sve ostale podžanrove SF-a zainteresirane za "posljedice budućnosti".

Isti ovaj proces promišljanja Shelley primjenjuje i u romanu *Posljednji čovjek* (*The Last Man*), objavljenom 1826. godine, koji zamišlja budućnost u kojoj Velika Britanija postaje republika. Inače, glavni je pokretač radnje u ovom romanu kuga koja se neumoljivo širi svijetom bez obzira na napore suvremene medicine (roman se dogada krajem 21. stoljeća) da je zaustavi. Zanimljivo je istaknuti, između ostalog, kako republikanski vođa u Engleskoj nema snage da organizira zemlju pred navalom izbjeglica, dok princ (koji je po rođenju, dakle, trebao postati kralj) to može i zna učiniti, iako iz principa odbija preuzeti prijestolje. Istini za volju, vjerojatno je u tome pomoglo i što je kao model za princa poslužio njen nesretni poginuli suprug, dok

republikanskog vođu "odigrao" George Gordon Byron s kojim se Shelley iz mnogo razloga nije slagala.

Valja ovdje spomenuti i da je Shelley, kao prava duhovna nasljednica svoje majke, često promovirala stav da su suradnja i suošćenje pravi način za reformu društva. Ovo se možda čini banalnim, no treba imati na umu da je taj stav bio u izravnoj suprotnosti i s političkim teorijama prosvjetiteljstva kakve je zastupao njen otac, a i s individualizmom koji su slavili romantičari – ne samo Byron, nego i sam pokojni Shelley.

Kad je prvi put objavljen, inače, *Posljednji čovjek* bio je zdušno popljuvan: kritičari su mu zamjerali "glupu okrutnost" i proglašili autoričinu maštu "bolesnom". Ona sama zapanjila se ovim reakcijama, i do kraja života nekoliko puta potvrdila da joj je to zapravo najdraže djelo. Sumornom pričom u kojoj čovječanstvo gubi bitku s prirodom Mary Shelley zauzima tako i položaj prethodnice velikih antiutopija 20. stoljeća. (Tinejdžerske distopije koje su ih slijedile nećemo joj uzeti za zlo.)

Ukratko, Mary Shelley potpuno je zaslužila svoj nadimak prabake znanstvene fantastike. A kad se pogleda i njen život, nije pretjerano zaključiti da bi joj se takav položaj vjerojatno i svudio.

Evo još jedno putopisa, ovog puta vezanog uz Gigeria i birtije...

Mirko Karas

Hans Rudi Giger , obožavani manijak koji je slikao i stvarao svoja djela po sjećanju iz svojih snova, nije imao svoje prste samo u slikarstvu i filmovima. Imao ih je i u klasičnom hrvatskom poslu - ugostiteljstvu.

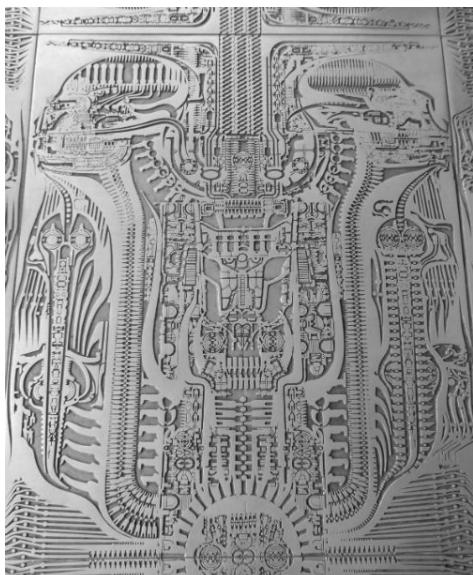
Giger je, naime, dizajnirao nekoliko tematskih barova; dva u Švicarskoj (Chur i Gruyères) još se drže, dok su barovi u New Yorku i Tokiju zatvoreni nakon par godina. Bar u Tokiju je bio i najambiciozни, ali ga se zbog građevinskih ograničenja Giger na kraju odrekao.

Giger bar u Churu je bio prvi, otvoren 1992. Znao sam za njega i planirao sam ga jednom posjetiti, međutim, Chur je uvijek bio daleko od svih puteva kojima sam prolazio kroz Švicarsku.

A tada, prošlog ljeta, ni krivi ni dužni, završili smo na zapadnoj granici Austrije i Švicarske. Tih šesdesetak kilometara je bilo taman dovoljno blizu Churu da se sami sebi ne činimo kao manjakalni obožavatelji istovremeno se slažući da smo dovoljni manjaci da bi morali vidjeti Giger bar svojim očima barem jednom u životu. (Upozorenje za one koji planiraju proći isti put preko Lichtensteina - za 60 km puta kroz malu kneževinu će vam trebati barem sat vremena! S druge strane, kneževina je

zanimljiva i isplati je se pogledati...)

Giger bar se nalazi na jugu Chura u trgovačkom centru, jednom od onih velikih koji pokrivaju cijeli kvart. Kad ga napokon nađete, malo toga govori o tome kakvo je uređenje unutra; samo natpis i oblikovanje ulaznih vrata. Ali kad jednom uđete, ozračje je definitivno gigerovsko. Ilustracije na zidovima i prozorima, oslikani poluprozirni stakleni stolovi, ogledala na stropu i

Detalj izrezbarennog poda

Fotelje dizajnirane za Space Jockeye... Najudobniji dio Giger bar-a

izrezbareni podovi, oblik šanka i zidova, stolova i stolica - sve podsjeća na set filma.

Prostorom dominira šank okružen prevelikom foteljama, koje podsjećaju na stolice s broda Space Jockeya, ali su u stvari bile dizajnirane za Harkonene iz nikad snimljeni film *Dune* Alejandra Jodorowskog. Izrađene su od tvrde pjene i iznenadjujuće su ugodne, iako se većini ljudi noge klate iznad poda čim se okrenu od šanka.

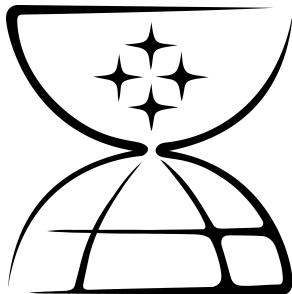
Zabavan i nekima zastrašujući detalj su i lica koja se pokušavaju probiti kroz spojeve šanka (ili ih šank guta?) i za koje smo nakon malo uspoređivanja utvrdili da su odlevi samog Gigera.

Nažalost, kako je ovo ipak samo uobičajeni pomalo ofucani "kvartovski"

kafić, zbog cijele atmosfere uređenje se doima kao usputna ideja. Tijekom naše posjete na TV-u su se vrtjele reprize nogometnih utakmica i svirali su lokalne polujodlerske pop-hitove. Vanjska terasa izgleda poput bilo koje druge terase, s običnim vrtnim plastičnim stolcima i stolovima.

Koliko smo vidjeli, Giger bar fanovima ne nudi ništa; nema događanja, projekcija filmova ili sličnog. Jedini ustupak je zamka za turiste, koktel *Alien* od desetak eura, dvostruko skupljii od bilo čega drugoga u cjeniku.

Ukratko, ako volite Gigera i nalazite se u okolini, neće vam biti žao što ste došli. U najgorem slučaju ćete popiti kavu i odnijeti sa sobom zanimljive fotografije.

Dobitnici nagrade SFERA za 2016.

Minijatura

Danijel Bogdanović: *Svemirka*

Priča

Jurica Ranj: *Projekcije*

Novela

Ed Barol: *Bijela promenada*

Roman za djecu

Branka Primorac: *Moj brat živi u kompjutoru*

Roman

Veronika Santo: *Granice na vjetru*

Strip

Igor Kordej & Darko Macan: *Mi, mrtvi*

Teorija

Milena Benini: *Samo običan putujući apotekar: teatralnost, androginija i folklorni elementi kao faktori drugosti u središnjem liku serije MoNoNoKe*

Posebno ostvarenje

Hrvoje Krlić & Tomislav Buntak, za uređenje hostela *Subspace*

Ovaj broj Parseka zatvorit ćemo s novom epizodom Baba na klupici... Zašto? Cliffhangeri su u modi! A ovo je prvi dio priče u nastavcima!

A drugi?

U sljedećem broju! (Da, da, ovo radimo i zato da se sljedeći broj nacrtava brže...)

Što su babe sad naumile? Sjediti na klupici.. A što je svemir naumio s njima? Saznajte u...

BABE NA KLUPICI

epizoda 6

Invazija jelokradica

Danijel Bogdanović

Prvog dana

Studeno je, na klupici pred kućom četiri babe u crnini sjede. Debeli Juraj – onaj masni trbonja koji veli da mu je to sve od štitnjače, al svi u selu znaju da jajtu manje stvar u štitnjači, a malo više u makovnjači i orahnjači – e, taj ti se Debeli Juraj gega cestom i, eno, tegli trbušinu svoju prema kući svojoj. Babe znaju da upravo namjerava jest, jaj imade taj pogled u očima – zapiljio se u jednu točku, koncentriran ko sumporna kiselina, i nema da bi pogledao sa strane ili, nedajbože, pozdravio nekog. Legenda veli da se jednoč, kad ga je sin prvi put odveo u zoološki vrt, Juraj potukao sa slonovima zbog kikirikija. I pobjedio. A kad su drugi i posljednji put bili u zoološkom, Juraj, na čudo svog sina, poslje posjeta nije imo volje ići na čevape (a ljudstvo u zoološkom je još mjesecima razbijalo glavu, da kud je nestala čitava populacija avijarija i

jedno mošusno govedo). Jesul to istine il jok, znaju samo Juraj, njegov sin i ponešto nesretnih papagajeva, šljuka, plamenaca, sovuljaga i dropalja⁽¹⁾. Al svi mudro šute. A Juraj, eno ga, gega se i hrapavo diše – ko kokoš s bronhijalnom astmom.

Prošao tako Debeli Juraj, zamako iza kuće na čošku i samo šta se sve u normalu vratio, kadli, eto ti uspuhane žene, bijesno korača ulicom i sve gledi vamo-tamo, konda je minduše negdje na cesti izgubila. Babe odmah prepoznale okom se radi. To je Mađarica, tako ju zovu. Pravo joj je ime Igneza il Jaroška il tak nekak. Niko to zapravo ne zna. Za selo, ona je Mađarica – ne samo zbog imena i zato šta je se udala ovdje iz Harkanja, nego i zato šta pravi kolače za svatove.

Dotabala Mađarica do baba i bijesno stala, a ruke joj na bokovima.

¹ I jedno mošusno govedo.

„Jesmo vidjela nekog s puno kolače u ruke?“ pita Mađarica gramatikoidno, kako već dvajst osam godina zbori otkako je ovdje. „Netko me ukrao sve što napraviti bila sam!“

„Jesmo“, poskočila Anka, jedva dočekavši. „Debeli Juraj ti je sad prošo. Ošo je kuć svojoj.“

„Pa, ne znamo jel baš on ukro kolače“, Filka smiruje ustreptalu ljevu susjedu. „Nemoj osuđivat čovika sam zato štaj debel. Moglo je bilo koje dite ukrast...“

„Ne osuđivam ja nikog, ja sam katolkinja!“ poentira Anka. „Svojim sam očima vidla dajimo pune ruke kolača! I još ih je guro u tačkama!“

„Šta?“ Filka se mršti. „Kake tačke te spopale? Nije imo ništ u rukama!“

„Vidi, vidi, debela debelog brani!“

Prije nego je Filka stigla odvratit u sličnom tonu, Draženka smiri situaciju prijetećim podizanjem štapa u zrak: „Ne se svadit! Filka dobro veli. Nije ti Juraj imo ništ u rukama. To se teb pričinlo. Nis se još skroz oporavila od onog događaja s pendžerom.“

„Ma kojim pendžerom?⁽²⁾ Već sam ja zaboravila nanjeg!⁽³⁾ Toj men vald iz molitve ostalo“, smješka se Anka pomalo posramljeno. „Baš molim jednu novu u kojoj se spominju Tačke Isukrstove pune Jaganjaca Božjih koji oduzimaju gladi svijeta Svojim pečenim, hrskavim i sočnim Tjelesima što hrane sve izgladnje Vjernike koji vjeruju u Svevišnjega, a ostale ne. Mal je duži naslov, al zato pogoda u srž. Jel se odma vidi da Bog vjernicima popuje, a nevjernicima boguje! Vald mi se zato pričinilo

da sam vidla tačke u Juraja. Ja kad se zamolim, ko neko dite, sam vidim svece i proroke prid sebom...“

Smješka se Anka i dalje svome molitvenom humoru na kojeg su ostale babe, kao i Mađarica, a vjerojatno i svi koji ovo čitaju, izgleda, imuni. Filka pita: „Kolko je bilo tiju kolača?“

„Kamijon!“ viće Mađarica.

Babe šute, pa se zagledale u nju. A Mađarici jedno oko bijesno titra.

„Onaj...“ veli Filka. „Šta kamijon? Napravila si kamijon kolača? Pa zakog tolko?“

„Zakog? Za svatovi!“

„Pa kolko imade tiju svatova?“

„Tri kamijon!“

Babe opet šute. Onda se Draženka pljesne posred čela: „Sad sam se sitila! Mađarima je mjera za broj kamijon. To vald ostalo od onije vrimena kad smo mi Jugoslaveni masivno kupovali kobajsce, vajkreme i čokolade kod njija.“

„Koji Jugoslaveni te spopali?“ skače Anka. Mislim, ne baš doslovno. Recimo da je samo malo odigla guz s klupe. „Nema više te komunisčke protimkatoličke i protimhrvatske udabaške partizamske masonske... onaj... sotonisčke partijske... onda... ljevičarske države... i profašiške!... i... i izdajničke i... i još svakake zločudne tumorske države kad se nij ni u crkvu smilo ić pomolt dragom Bogu i hostiju s nepca prstom sastrugat!“

„Deder mi rec“, odvraća joj Filka će,

2) Onim iz prošle epizode.

3) Al nis ti, vjerni čitatelju/tljice, jelde da nis, nerast te osjemenijo!

zlobno se smješkajuć, „jes ti već jednoč bacla onu štafetu kojuš ukrala na Dan mladosti sedamdestreće?“

„Nisam, rekla sam ti stoput dami to triba za tucanje orasa!“

Pa zašti onda stoji u spavaćoj sobi, nad krevetom, a ne u kuinji?“

„Pa kad sam alergična na orase!“ viče Anka, a krunica joj drhti u šakama. Mađarica bi se sad mogla umješat u bablju geopolitičko-povijesnu debatu i civilizirati necivilizirane. Mogla bi ona to jer to je i počela raditi kad je tek stigla tu. U Harkanju je bila učiteljica történelema i magyarskog nyelva, pa je i ovdje počela s održavanjem večernje škole, al se baš nij nešto ljepo provela.⁽⁴⁾ Kad je shvatila da konja nemoš naučiti mukat bez neke jebačke operacije glasnica, digla je ruke od svega i posvetila se kolačima. I odmah su ju svi u selu počeli cjeniti. A i ona je njih počela cjeniti. I to s maržama do neba.

Zato je sad Mađarica pustila babe da se natječu u svojim paramnezijama, a ona je nastavila svoje nestale kolače tražiti. U tom trenutku, kada joj je Svevišnji misli pročito, selom zaori jedan razarajući: POOOOOOOOOOOODDDDDRRRRRRRIIIIIIII IIIIGGGGG!!! I to baš iz smjera Jurajove kuće.

„To sam oni!“ drekne Mađarica, pa bijesno odmaršira u podrignutom pravcu, psujući na mađarskom: „Yeböté kérvavy körácz, serónyó! Váykremőm té kónyevím pósزpriczály, dàbögдá! Mélyem nèbùlözy magyarország málö...“

Uskoro i Mađarica za óošak zamakla. Rasprava se bablja smirila sa zaključkom da dabogda ti unuci kokošje čaporke za

rođendan jeli te priljepkom kvrgava štapa preko Ankinih prljavih čvalja. Vraćaju se one tako polagano u svoje difoltno letargično stanje, kad viku začuju i galamu iz jedne od obližnjih kuća. Neka žena na sav glas jadikuje:

„Ajmeeee, lopovi! Ajmeeee, pokradoše me, svu mi ranu izkuće odnesoše! Štaću jadnaaa... Tribam muža narant kad dojde izpolja, a sve mi uzešeee...“

Babe se okreću, naginju se vidjeti jel to Lela Kulinarova jauče, jer glas konda je njezin. Al, nisu ju dobro ni vidjele, kad s druge strane ceste, odma uz kuću Trule Višnje, eno je, kroz prozor se naginje Marica Konobarić.

„Jel, Lelo, jel to iteb neko pokrojilo? Ja maloprije unišla u kuinju da promištam gra, kad ono, nema mi čitavog lonca! Ja misla čuko mi možda pojio...“

„Ćukci ne jidu loncel!“ čuje se glas negdje iz dubine sela. Bit će da to Blagojka viče, jer upravo su reklame na onoj turskoj seriji Buntovnik bez brkova, pa ima vremena sudjelovati u seoskom životu.

„Moj jide“, odvraća joj Marica. „Imade jaku kiselinu u želudacu, pa mora jist željezo da mu se trbuvi ne istopi.“

„A zato kod tebe Cigana nikad nema!“ napokon je jasno Blagojki.

„Ma pusti sad to“, viče Marica bijesno, dok Lela i dalje kuka i nariče u svojoj kući.

„Osim gra“, nastavlja Marica, „neko mi je ukrao bicikl... oču reć, svu ciklu! I krastavce i papriku i sto kila kupusa kisela!“

4) Ak budeš dobra/dabar i pojideš usirenu repu do kraja, možd ispričam i otom štogod potom. Onaj... jel imaš dvajst kuna dam posudiš? Za cigarete, ajd, imaš tolko, jebiga...

I onda koda je nevidljiv zemljotres potreso zemlju, stadoše se vrata posvud po selu otvarat i ljudi izlaze van, svi izbuljeni, izbezumljeni, začuđeni. Svima je jelo ukradeno, kukaju, svima nešto fali u špajzi, jadikuju. Okreću se jedni prema drugima, jedni druge sumnjičavo gledu, međusobno se optužuju, nastala graja i vika, a djeci sve to smiješno i zabavno, pa skakuću oko njih i igraju nogomet sa loptom od mjeđura od krave.

Dok se seljani dovikuju i optužuju i lopove i državu i rat i jedni druge, babe naše sjede na klupici i promatraju. Naginje se potom Filka prema ostalima, pa će im tih:

„Men ovo nije baš normalno. Ko bi išo krast tolku ranu? I zašt? Možda je nešt neprirodno...“

„Oped ti i twoje sumlje!“ narogušila se Anka koja ne može samo tako prijeći preko Filkinog spominjanja štafete u Ankinoj kući. „Nemoš ti bez svoji teorija razmjera! Pa jel ti teže prihvativat daj Debeli Juraj šeno i pokro šta se pojist dalo, neg da su... štajaznam... demoni pokrali jilo? Viruješ u čudesa kojekaka! De spusti se više na zemlju i prestan fantazirat! Bud realna i moli se Gospodinu, pa možd i ne završiš u Paklu međ rogatim demonima koji čete trozubcima tirat da se kupaš u kipućoj vodi skupa s dušama ostaliju grišnika i nekrštenih ljudi, negoš usrksnit kad umreš, i popet se stepencama od oblaka u Kraljevstvo Nebesko, paš se vječno družt sa svim mrtvima koji nikad nisu masturbirali i svake nedilje su davali lemojzinu u crkvama za siromašne popove od kojiju nijedan nikad nije bijo neumjeren u jelu i piću, nit je poželjio tuđeg ženidbenog druga, osim eventualno diteta muškog. Bud realna, bogati, više!“

Čim je Anka završila, eto ti i Draženke da

poklopi: „Nije baš da se uvik slažem s Ankom, nit uvik jednako mislimo, al ovaj put da. Kod tebe svako malo neki zloduvi i karakondžule. Ko onda kad si nas tjela uvjert da nas je neka višćica napala, a mi to ni ne znamo.⁽⁵⁾ Aj bogati, nemoj svaki dan bulaznit!“

„Al“, poče Filka, maramicom čelo od jada brišuć, iako je vani hladno „toj stvarno bilo! Saša mi to reko i kad sam došla vas je...“

„Toj onaj čovik od munja?“

„Pa da! On je...“

„Munjeni čovik!“ podviknu Anka, pa skupa s Draženkom u smijeh. Samo Jula šuti, svojim heklanjem zabavljen. Njen smisao za humor seže puno dublje od ovog petparačkog Zauvijek-susjedi-tipa, dobrog samo za tjeranje muha iz kuće.

„A da nis ti ukrala svu tu ranu?“ dodaje Anka ljutu travu na ljutu ranu. „To teb dođe ko jauzna izmed ustanka i doručka...“

Ušutila Filka na to, bijesna i povrijedjena, ni riječi iz nje do kraja dana više. U međuvremenu se rulja seoska razišla jer nitko nije imao pametnu ideju šta se s hranom moglo zbit, a i djeca su završila nogometnu utakmicu kad je lopta prsnula jednom od igrača u lice.

Konsenzualno je zaključeno da su kolače jamačno uzeli Oni iz Porezne zbog Ovrhe.

Drugog dana

Još studenije neg jučer, na klupici pred kućom tri babe u crnini sjede. Filka nije htjela doći, duri se kod kuće. Anki nekako prohladno, puše joj s desne strane, a ne može shvatiti odakle sad taj iznenadni

5) Onda, jel imaš dvajst kuna?

propuh, pa samu sebe grli.

„Šta ti misliš“, veli Anka i žvače koricu kruva, „sinoć ja stavla zubalo u čašu i mačka skoči za mišom koji je pijo vode ižače i sve mi to sruši! I onda umisto miša uvatla zubalo i leti van! Ja zanjom, pa je ganjam po avlji ko sumanuta. Mačka pobigla, a zubalo sam jutros tek našla, međ kravama. Ubiću tu mačku kad se vratim kući!“

„Ja nikad nisam volila mačke. U mom selu...“

I tu stade Draženka, jer, eno, Marica Konobarić se naginje kroz prozor i stavlja na nj golem lonac iz kojeg se puši.

„Jel to onaj šta ti je neko jučer ukro?“ pozdravlja ju Draženka. A Marica nije gluha žena. Čuje ona i to dobro, ponekad i previše. Al, koda Draženka nije ni riječ progovorila, Marica se samo u kuću pokupi, ostavivši lonac za sobom.

„Ma vid ti nje“, čudi se Anka, „što se uskurčila! Toj oholost, znadeš! Ićeš u Pakao zato!“

„Ma“, odmahuje Draženka rukom, „pusti ju. Bilaj jedna taka u mom selu. Ak triba šta otebe, onda je najmilija na svitu. Al, inače... božemesačuvaj! Jednoč joj je sanduk pun kamenja pau naglavu...“

„Gled“, prekida ju Anka i pokazuje koricom kruva. „Eno je i Mađarca. Kuće ta ovak rano, a nije odkuće?“

I doista, žena zvana Mađarica polagano se kreće u suprotnom smjeru od onog kojim je jučer išla. Ide i gleda ravno pred sebe.

„Jučer je ošla dok Debelog Juraja...“ veli Draženka.

„... a sad ide kuć odnjega!“ dovršava

Anka, pa se koricom i krunicom prekriži. „I to tak da svi vide! Konda nema stida nimale. A muž joj kodkuće!“

Kad im je Mađarica došla najbliže što joj je njen zamišljeni put dopuštao – takoreć, u peribab – sikne Draženka prema njoj, dozivajući ju diskretno. Mađarica ništa, samo ide i ne gleda ni ljevo ni desno. Draženka opet sikne, malo jače, al joj zubalo ispadne iz usta.

„De ju ti pošššovi“, veli, hvatajući odbjeglu protezu.

„Ej, Mađo, Mađarce...“ tiho će Anka, ali pozvana samo prolazi, ko da nevidi nijednu babu na klupici. Ko da ne vidi ni klupu, ni selo, ni čitav svijet!

„Ej! Kekelješ mekelješ, il kak vi Mađari već divanite!“ glasno će Anka, sad već ljutita. „Šta se praviš gluva? Znam ja oklen ti ideš! Cilu noć si provela s Debelim Jurajom, bestidnice! Šta će ti muž reć? A tek Gospod?!“

A Mađarica i dalje ništa, nego samo ide polako, ko kaki robot. Anka bijesna, nikad joj se nije dogodilo da ju ignoriraju kad pronosi Riječ Božju. Dobro, nikad ju Mađarica nije ignorirala. Pa, neznajući šta će od srdžbe, baci Anka onu koricu kruva na suseljanku i strefi ju drito u obraz. Mađarica se zaustavi, pa lagano pogledom potraži projektil. Spazi ga, digne s tla, i pazi ti sad ovo – onjuši ga! Babe se pogledavaje, sve im nejasno šta izvodi ta strankinja – jel to možd neki mađarski običaj, misli si Anka, ko onaj da prid strancima laprdaje bezveze riči, tak da svi misle da jim je jezik komplikiran, a zaprav kod kuće divane njemački. Mađarica, međutim, tad se prema babama okreće i gleda ih širom razrogačenih očiju.

I onda ispruži ruku i uperi prst prema njima i razjapi čeljusti i iz grla joj grune

pendžerparajuće:POOOOOOOOOOO-
DDDDDRRRRRRIIIIIIIIGGGGG!!!

„Jebemti kru“, čudi se Anka, mašuć dlanom da otjera smrad, „štas ti to jila kod Juraja?“

Draženka šuti jel pokušava progutat povraću šta joj želudac stao u goste slat, pa sve grglja i ruku na ustima čvrsto drži. A Jula odjednoč prestala štrikat i vidiš pod maramom kako joj se nos blago podigao u zrak.

Mađarica i dalje stoji nepokretna, s ispruženom rukom i bulji u babe. Anka se prekrižila, pa veli Draženki: „Jel, štaj ovoj? Vidju.“

Draženka digla glavu u zrak da joj ne iscuri želučani sadržaj, pa skupljenih usta grgolji: „Čekaj da... progutam.“ Kad je obavila tu, ne baš najukusniju rabotu, pljune još na tlo da se riješi ostataka iz usta.

„Možd je zaboravlja hrvacki“, predlaže Anka. „Možd Mađari tak suju. Što jače podrigne, to gora sovka...“

„Nema to veze s jezikom njihovim“, napokon je i Draženka progovorila. „Mislim daj Filka ipak bila u pravu jučer. Imade tu nešt sumljivo.“

I kao da je to bio šlagvort Juli, odjednom se i ona javlja jednim tihim: „F...“

„Đe?“ pitaju druge dvije babe uglaš, pa podižu glave. I, gle stvarno, eno izlazi Marica Konobarić iz svoje kuće i istim umjetnim, ukočenim hodom, izbuljenim očima i podignutom rukom, polako se kreće prema babama.

Za njom se iz svoje kuće gega muž od Marice – Ivica – a s druge strane sela, Lela Kulinarova. I svi ko neki mesnati roboti –

šute, ruke ispružene, oči izbuljene.

I svi prema babama.

„Šta to oni rade?“ pita Anka, zeroznenirena. Sad su se ovim seljanima pridružili i još neki. Ima ih već sigurno desetak, a novi neprestano izlaze iz kuća. „Štaj s njima?“

„Ne znam“, veli Draženka. „Koda jiu ipnotiziralo... Mene zanima zašt idu prema nami?“

I opet u kritičnom trenutku, eto ti Jule s novim efičnim upozorenjem.

„Vid stvarno, nisam to ni primjetila“, slaže se Anka s Julom. „Svi nešt drže u tim ispruženim rukama. Koru kruva, kobajscu... eno, Vlada ima sirov krunpir. Nose nam hranu. Ko za prinos...“

„Ne“, veli Draženka. „Nij to za prinos. Oće nas naranit. Jel se sićaš jučer kad su svi vikali da jim je neko pokro ranu?“

Sićala se Anka, kak se nebi sićala. To je bijo dan kad je uspješno ušutkala Filku, svoju arčnemezistkinju.

„A vid sad“, nastavlja Draženka. „Svi ti ljudi su sad... ovo.“

„I sad oće da i mi postanemo taki...“

„Da. Jučer nisu imali ranu, a danes imaje. I promjenili su se. Znači da ko god jim je ukro ranu, podmetnijo jim je ovu čudnu. I kad ju pojideš, pretvor te u te... stvari.“

Sad već dvadeset i više ljudi okružilo babe i sve jim je bliže. Izgledaju potpuno isto ko i jučer, al, ima nešt u njihovim pogledima, u njihovim pokretima.... Nešt drugačije, nešt strano, al ne mađarski strano. Već puno, puno dalje strano. I hodaju i bliže se i samo što prvi od njih nisu doprli do baba koje se

počele vropoljiti po klupi.

„Da se odmaramimo?“ šapće Anka i petlja rukama oko glave.

Draženka odmahuje glavom. „Ne. Ne smije nas niko direktno gledati kad se odmaramljivamo, onda nas mogu videti, pa će zнат! Šta ak ih ne poubijamo sve, ak neko pobigne i kaže policiji? A i nismo sve na broju, Filka nam triba. A i, jebemu, to su sve naši komšije i prijatelji. Njija se ubija sam u posebnim prilikama.“

„Mislim da to više nisu naši komšije i prijatelji...“

„Ne znamo to. Nećmo se još odmaramljivat.“

„Da štaćmo onda?“

Marica Konobarić je prva i tu je, na par koraka od baba. Pogled joj je tup i koda nema života u njem. U stvari, koda nema svijesti u njem. Koda Marica više ne živi u svom tijelu. I ima neki miris čudan, nešto metalno i rđavo.

„Bjež odavde!“ Draženka će glasno, pa najbrže što joj bablje tijelo dopušta, ustajti i povući za sobom Julu. Ova jadnica jedva stoji na svojim kosturski tananim nožicama, pa obgrli Draženku oko ramena i obje krenu šepavito dalje od promijenjenih ljudi, iza kuće pred kojom je klupica. Anka za njima i već ju prve ruke hvataju za maramu, sam što joj ju ne svuku. Ali uspije se ona otrgniti, pa prestrašeno stenjući bježi, boreći se s godinama na grbači. A rulja će gromoglasno: POOOOOOOOOODDDDDRRRRRRRIIIIIII-IIIGGGGG!!! što bubnjiće razara, pa još jednom, pa još jednom. Na kraju, iz dvadeset i nešto grla sastavila se kakofonija podrige, ko jelenja dernjava u sezoni parenja, ko brodske sirene, ko upozorenje da se diže nešto iz dubina svijeta, nešto što

ljudsko oko nebi trebalo vidit...

... i rulja odlazi u selo.

Trećeg dana

„Gledi ih“, šapuće Anka, škiljeć kroz firange na pendžeru. Tri babe jučer su nekako došepesale do Ankine kuće koja im je najbliža bila, bez da ih je itko uhvatilo ili spazio od onih čudaka, pa se zaključale i do kraja dana ni mic. A u selu – jezivoće. Ne one jezivoće ko kad ti se mrtva svekrva ukaže nad krevetom dok joj čamparačiš sina. Ne te. Nego one tihe jezivoće, kad znaš da si već video čovjeka pred sobom, ali si siguran da je to bilo na njegovom nadgrobnom spomeniku.

Rulja je tumarala okolo cijeli dan, naizgled besciljno. Svako malo neko od njih bi zasto pred Ankinom kućom i baš kad su babe pomisile da će počet udarat po vratima da ga puste unutra, on bi otio, tih i ukočen kakav se i dovukao. Anka je cijelo vrijeme buljila kroz pendžer, upijajući svaki sumnjiv pokret vani. Što je bilo malo teško za upit, jer su baš svi pokreti vani bili sumnjivi. Ali ono što joj je u oči upalo – osim jedne omamljene muve koja je ko muva bez glave letala po sobi, valjda tražeći da će prespavati zimu, ili govno – bilo je da svako malo neko od čudaka vani dođe do nečije kuće pred vrata, ostavlja nešto hrane na pragu, pa onda opet ode. Tanjur mauna, pola krvavce, a Mađarica je odnekud izvukla tacnu punu trostrukog užitka. Šta jim to znači?, pitale se babe. Čak ni mudra Jula nije imala ništ za f.

Najgore od svega je bilo to što većina još normalnih ljudi u selu nije pojma imala šta se događa (jebeti čovika koji ne podigne potljam ručka, veli stara poslovica), pa su uglavnom ti sotonski darovi prihvaćani bez pitanja. Nikom nije bilo sumnjivo što im je neko ostavio hranu na kućnom pragu. Možd

je to napokon stigla ona humanitarna pomoć šta im je obećana devedesprve? Djeca bi se izašla igrat, ugledala tanjur čvaraka, pomislila – eto svetog Nikole! – i sva sretna bi unjela poklon u kuću. Odrasli bi se malo zbumili, al kogajebe, kad ti nešto daju, ne pištaš zašto, neg kažeš: jel ima još?

„Jebemti poslovicičnu seosku gostoljubivost i duh zajedništva da ti jebem!“ opsovala je Draženka u jednom trenutku dok je brisala pod od Julinog krvavog urina.

Do navečer je još mnogo razornih podriga protreslo ovaj kraj, a iz kuća su izlazili sve novi i novi promjeniti ljudi. Kad je pao mrak, s njim je pao i broj šetača po selu. Većina se vratila svojim kućama, samo je tu i tamno koji još tumaro selom. Al, babe se i dalje nisu usudile izaći. A i kud bi otišle?

I tako prođe noć, dođe jutro. I eno ih sad, opet...

„Odaje ko živi mrtvaci po selu“, dovrši Anka misao autora ove priče. „Štaćmo, cure? Čekat ovdje do, božemprosti, Sudnjeg dana?“

Draženka joj se pridruži na pendžeru.

„Moramo saznat štaj uzrokovalo sve to. Ondaćmo znat i kak se toga rišit.“

„Mene više zanima“, Anka će ne odljepljujući nosine sa stakla, koda nije naučila da joj to nije pametno radit⁽⁶⁾, „šta bi se dogodlo da su nas ti ljudi uvatili...“

„Julo, jel ti...“ Draženka će, al ju Anka iznenada za rubinu povlači. „Gledi ovo. Gledi tu strahotu...“

Poštar Jajko se upravo u selu pojавio zajedno sa torbom svojom i biciklom kineskom, pa zastao pomalo iznenaden

količinom ljudi vani. Ni ljeti ih toliko ne bude – nije da to Jajko zna, jer mu je čača zlatna ribica, sjećaš se? – a kamol sad kad je ovako hladno. Sišao on s transportnog sredstva i gleda oko sebe. Nešto i govori, al babe u kući ne mogu čuti šta. Bit će da pita šta svi rade vani. A kad mu niko od njih ne odgovara, bit će da pita zašto mu niko ne odgovara. I kad mu opet niko ne odgovori, umjesto da pobegne biciklom bez obzira, Jajko ko Jako, slegne ramenima i kreće poštu dostavljat.

Eno ga, prilazi Leli Kulinarovoj i pruža joj kuvertu s izborom ponajboljih recepata iz časopisa Nada. Ona mutavo gleda u taj žuti komad papira, pa podiže pogled na Jajka. On joj divani, nutka ju da uzme poštu. Onda ona podiže njemu do labrta šaku nečeg šta izgleda ko zrna graška. A Jajko ko Jajko, iz pristojnosti odmahuje glavom.

„Dobro, štaj tu strašno?“ pita Draženka.

„Ma saće!“ žesti se Anka. „Ovo je sve bilo uvod.“

„U šta? Kak znaš da će sad...“

„Zato šta to tak ide!“ grmi Anka. „Da ovaj šta nas piše ne razvlači tolko bez razloga, već bi strave i bilo... a, evo strahote, Bogu fala!“

Lela Kulinarova podiže prst prema Jajku i istjera gromoglasan POOODDDRRRIIGGG!!!

Odma se stalo okretat ljudstvo na drumu i svi kreću na Jajka. A on zatečen, zbunut i općenito glup – stoji na mjestu i ne zna kud bi sa sobom. Prilaze mu ljudi polako dok Lela i dalje podriježe koda je popila gajbu gaziranog soka pa zajašila konja. Jajku nije jasno šta hoće svi ti ljudi, okreće se, gleda ih sve i divani.

6) Jednom ču i otom priču napisat... ne, ček malo, pa već sam ju napisao! E kretena, jebote...

A oni nanjeg. Prekriše ga tjelesima ko tuljan nesretnog pingvina, samo još Jajkova ruka tu il nogu tamu izviri na trenutak iz gužve. Šta mu rade, ne vidi se, al da je dobro, nije. Jer posvud frcaju kuverte i razglednice, a Jajkovi se prsti grče. Jedino krvi nema.

Dvije babe bez riječi gledaju razvoj situacije. Znaju obadvije da bi trebale napolje izić i Jajku u pomoć priskočiti, al nešto ih u dubini prsa koči i veli im da će bolje učinit ako ostanu unutra. Jer Jajku ionako više pomoći nema.

Prošlo tako nekoliko minuta trgenjanja oko poštara, a onda kako su polako došli, tako se polako seljani pokupili i otišli za svojim poslom. Ostade samo Jajko na zemlji, sav zgužvan koda su od njega palačinku htjeli napraviti. I kad su već babe pomislike da je mrtav, eto ti njega, stao se trzati, pa udovima micati i onda polako ustane poštar i koda nastavlja s prekinutom rabotom, polako odlazi nekud u selo. U očima mu isti onaj tupi pogled ko i u ostalih promjenitih ljudi. Jedino mu iz usta vire ostaci nečeg šta polako žvače.

Za njim samo torba poštarska u blatu ostala – a nikad se Jajko od nje ne odvaja! Čak ni dok se sekxa (dobro, to je zato što se najčešće sekxa s njom, al ono... kužiš?).

„Eto ti šta se događa“, jezivo će Draženka. „Kad nekog uvate, šopaje ga. Pretvaraje ga u... to!“

„Pa šta da radimo? Šta moremo napravt osim ostat ovdi dok ne umremo od gladi?“

Obje se babe okreću po savjet starijoj drži koja sjedi za kuhinjskim stolom i štrika. Stražarila je Jula cjelu noć, al joj je san još uvjek daleko od očiju. Ko i proteklih šesnaest godina. A kaže se – daleko od očiju, daleko od srca. Mislim, nema to sad veze, samo

velim kako se kaže.

Jula ostavlja svoj posao na trenutak, pa veli: „F...“ a onda nastavlja s čarapiranjem.

„Da, u pravu je“, slaže se Draženka. „Tribamo saznat štaj s Filkom. Nisam ju vidla vani, znači da se i ona sakrila. Onab nam mogla...“

„Znademo štaj s Filkom“, prekida ju Anka odjednom.

„Kako znademo kad ne znademo? Nij se pojavlja...“

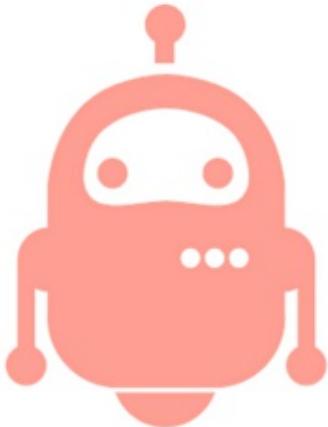
„Je“, Anka će, cvileć ojađeno. „Eno je...“

I stvarno: međ nekoliko desetaka ljudi, koji možd više i nisu baš ljudi, kreće se i Filomena, njihova drúga s klupice. Oči izbuljene, trbušina se valja vamo-tamo i sva ukočena ide nekim svojim putem.

„O Bože dragi“, križa se Anka i razmiče firange, izgubivši sav oprez. „Pa ne nju, Bože! Ne Filku našu!“

NASTAVČE SE...

**Sljedeće godine
SFeraKon
slavi
40. rođendan!**

**11. - 13. 5. 2018.
FER, Zagreb**

**Želiš biti dio 40. SFeraKona?
Javi nam se!**

Powered by SFera